

136.4
๘๘๒๗
๖.๒

การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน

ซึ่งมีแบบแปลนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์

ในจังหวัดพระนคร

ปริญญาโท

ของ

ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ

ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัย

๖ ๘๖
๖ ๙
พฤษภาคม ๒๕๐๕

๕ 184625
e f f e

๑
ประการสุดท้าย ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนราษฎร์และเจ้าหน้าที่
กองโรงเรียนรัฐบาลสวนกลาง กระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ
รายชื่อโรงเรียนและจำนวนครูที่ทำการสอนตามที่ผู้เขียนต้องการนำมาใช้เป็นข้อมูล
ในการศึกษาพิจารณาเรื่องนี้ทุกคน.

ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตให้พิจารณาปริญญาโทเรียบร้อยแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต
สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ขวบความร่วมมือของสถาบัน
ระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กไทย

ดร. วิชา

ประธาน

ดร. ธรรม

กรรมการ

ดร. วิชา

กรรมการ

Thy W. Puff

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

ประกาศคุณูปการ

การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งเรื่องหนึ่ง เพราะต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลาย ฝ่ายด้วยกัน แต่ความยากลำบากที่ผู้เขียนได้รับอยู่นั้นโดยงานหนักและประสบความสำเร็จลงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาปราณีจากบรรดาท่านทั้งหลายซึ่งจะ ไท่กล่าวนามทั้งขอไปนี้ เป็นผู้อุปการะช่วยเหลือ ผู้เขียนขอแสดงความขอบคุณไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ประการแรก ขอแสดงความขอบคุณบรรดาครูอาจารย์ทั้งหลายที่ไ้กรุณา กรอกแบบสอบถามที่ผู้เขียนขอรับไป นอกจากนั้นครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่ตลอดจน รับผิดชอบในการบริหารกิจการของโรงเรียนยังไ้กรุณาเป็นพิเศษ โดยช่วยจ่าย แบบสอบถามไปให้ครูประจำชั้นอีกด้วย ซึ่งผู้เขียนเ็นที่จะแสดงความขอบคุณมิไ้ เชนเดียวกัน

แบบสอบถามไ้ได้รับความกรุณาจาก คร. หมอบโท ผู้เชี่ยวชาญของยูเนสโก ซึ่งประจำอยู ๓ สถานระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก เป็นผู้ช่วยเหลือ แนะนำ และชี้แจงเคล้าสิ่งที่ยกพร่อง ทำให้แบบสอบถามกระทำผิดและไ้ผลสมความ มุ่งหมาย ในการออกสำรวจตามโรงเรียนต่าง ๆ คร. ละมานมาศ ศรีศักดิ์ รอง ผู้อำนวยการสถาบันฯ ไ้กรุณาติดต่อโรงเรียนที่อยู่ในรายชื่อของการสำรวจให้เป็น ไปด้วยดี ทั้งยังไ้ให้คำแนะนำปรึกษาเมื่อมีความขัดข้องในกระบวนการสำรวจครั้งนี้ ทุกครั้ง

อนึ่ง คร. จรรยา จินายน และ อาจารย์ปรีชา ธรรมา แห่งสถาบันฯ ไ้ให้ความกรุณาเป็นพิเศษเกี่ยวกับการเขียนปริทัศน์งาน เช่น แนะนำการเขียน ตรวจแก้ภาษา ตลอดจนรับเป็นที่ปรึกษาข้อซักของทั้งปวง

ในด้านการสถิติ ซึ่งนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของปริทัศน์งานนั้นนี้ คร. ฮิว พิลท์ ผู้อำนวยการสถาบันฯ ศาสตราจารย์หม่อมหลวงบุญ จูมสาย และ คร. ชวาล พรหมกุล แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ไ้กรุณาช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑	๑
บทนำ	๑
/ ความมุ่งหมายในการทศนควา	๒
/ ความสำคัญของการทศนควาในเรื่องนี้	๒
/ ขอบเขตของการทศนควา	๓
นิยามคำที่ใช้ในการทศนควา	๔
เอกสารที่เก็บรวบรวมเกี่ยวกับการทศนควานี้	๔
๒	๕
วิธีดำเนินการ	๕
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๕
กลุ่มตัวอย่าง	๑๐
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	๑๐
การทดลองใช้แบบสอบถาม	๑๒
การเก็บข้อมูล	๑๒
การจัดกระทำกับข้อมูล	๑๒
๓	๑๓
ผลของการทศนควา	๑๓
ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดที่เกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด	๑๓
ความรู้สึกรู้สึกของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	๑๓
ความถี่เห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมชนิดใดความถี่มาก	๑๓
ลำบากมากน้อยเพียงใด	๑๓
ความถี่เห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุดและปัญหาที่	๑๓
ความถี่มากที่สุด	๑๓
๔	๑๓
การสรุปความและขอเสนอแนะ	๑๓
พื้นฐานของการศึกษาพิจารณาเรื่องนี้	๑๓

บทที่

๑

บทนำ

สรุปวิธีการและการดำเนินการในเรื่องนี้	๔๒
ผลของการค้นคว้าโดยย่อ	๔๓
ขอเสนอแนะ	๔๔
บรรณานุกรม	๔๕
ภาคผนวก	๕๑
ประวัติย่อของผู้เขียน	๕๓

...

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	โรงเรียน ชั้นเรียนและจำนวนครูที่ไต่ทำการสำรวจ	๑๐
๒	จำแนกวุฒิของครูตามประเภทของโรงเรียน	๑๐
๓	ตัวอย่างความรู้ลึกของครูเกี่ยวกับการพูดจาดีปด	๑๓
๔	ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู	๑๗
๕	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๑๘
๖	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๒๐
๗	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์ในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๒๒
๘	ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู	๒๔
๙	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๒๕
๑๐	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๒๗

ตาราง

๑๑	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์ ในข้อที่ว่า ปัญหาเทคนิคใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เรียงจาก ปัญหาที่สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๒๔
๑๒	ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิกใดควบคุมยาก ลำบากมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศ ของครู	๓๑
๑๓	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาระยะใดควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหา ควบคุมยากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๓๒
๑๔	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า ปัญหาระยะใดควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหา ที่ควบคุมยากลำบากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด	๓๔
๑๕	ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์ ในข้อที่ว่า ปัญหาเทคนิคใดควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่ควบคุมยากลำบากที่สุดไปหาปัญหาน้อยที่สุด.	๓๕
๑๖	ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิกใดสำคัญมาก ที่สุด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู	๓๕
๑๗	ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิกใดควบคุมยาก ที่สุด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู	๔๐

บทที่ ๑

บทนำ

ในปัจจุบันนี้ เรามักจะได้ยินการกล่าวถึงปัญหาทางพฤติกรรมของ เด็กกันอยู่
เนื่อง ๆ ว่า เด็กนักเรียนในสมัยนี้มีพฤติกรรมไม่ดีไม่งามเหมือนกับเด็กนักเรียนใน
สมัยก่อน การสำรวจความคิดเห็นของครูเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยไขพหุปัญหาทางพฤ
ติกรรมของนักเรียนโดยทั่ว ๆ ไป เช่น เด็กนักเรียนที่แสดงกิริยาเอียงอาย ไม่พูดจา
เล่นหัวกับเพื่อนฝูง ชอบแยกตัวเองออกจากกลุ่มนักเรียนด้วยกัน พฤติกรรมเช่นนี้
ครูบางคนอาจพอใจและถือว่าไม่เป็นปัญหา เพราะเขาไม่โทษความเกือกร้อนใจ ๆ
ในขณะนั้น แต่ในทางตรงกันข้าม นักจิตวิทยาอาจเห็นว่าเด็กคนนี้มีปัญหาทางพฤ
ติกรรม

ในการพิจารณาว่าพฤติกรรมชนิดใดเป็นปัญหาหรือไม่นั้น เรามักจะถือพฤ
ติกรรม ซึ่งคนในสังคมนั้นยอมรับกันถือเป็นเกณฑ์ ถ้าพฤติกรรมใดผิดแปลกไปจากปกติ
วิสัย (Norm) ที่สังคมกำหนดไว้ ก็ถือว่าพฤติกรรมนั้นเป็นปัญหา เรื่องนี้ กิลฟอร์ด
ก็กล่าวไว้ว่า "เราตัดสินปัญหาทางพฤติกรรมโดยพิจารณาปกติวิสัยของสังคม"

โรงเรียนเป็นชุมชนที่มีระเบียบวินัยและประเพณีที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติตาม
และปฏิบัติ นักเรียนคนใดมีความประพฤติเบี่ยงเบนไปจากหลักเกณฑ์ที่โรงเรียนได้
วางไว้ ครูหรือผู้บริหารงานของโรงเรียนก็มักจะตัดสินว่า ความประพฤติของนักเรียน
ผู้นั้นเป็นปัญหา กิลฟอร์ด ก็อาจกล่าวถึงทัศนคติของวิลเลม ที่กล่าวไว้ว่า "ครูมักจะ
พิจารณาพฤติกรรมของนักเรียนที่ขัดแย้งกับอุดมคติหรือระเบียบการของโรงเรียนว่า
เป็นปัญหาที่ร้ายแรง"

ในทางการศึกษา ปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก เป็นปัญหาที่สำคัญมากปัญหา
หนึ่ง โรงเรียนมีระเบียบวินัยเป็นเครื่องมือในการอบรมสั่งสอนเด็กให้เป็นผู้มีความรู้

๒ Guildford, J.P., Field of Psychology, p. 440.

Ibid.

๒
ความคิด มีศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม เพื่อเด็กจะได้ใช้เป็นรากฐานในการ
ประกอบอาชีพและดำรงตนเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติสืบไปในอนาคต เมื่อมี
พฤติกรรมไม่ดีไม่งามเกิดขึ้นแก่เด็กเมื่อใด โรงเรียนจึงต้องสนใจและคิดแก้ไขสืบต่อ
เป็น ๆ เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้จนเกิดเป็นปัญหาร้ายแรงขึ้นแล้ว อาจจะสายเกินไป
และเกินแก้ไข จริงอยู่ แม้ว่าโรงเรียนจะไม่ประสบความสำเร็จอย่างเต็มที่เกี่ยวกับการ
การแก้ไขปัญหาด้านพฤติกรรมของเด็กให้หมดทุกความ แต่อย่างน้อยที่สุดก็ยังไม่ถือว่า
โรงเรียนได้ทำงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ตามสมควรแก่กาลและเทศะอยู่แล้ว

๒) ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาด้านพฤติกรรมของนักเรียนชั้น
มัธยมปลาย เพื่อต้องการทราบว่า

๑. ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด
๒. ครูมีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด
๓. ครูมีความยากลำบากในการควบคุมปัญหาด้านพฤติกรรมของเด็กมากน้อย

เพียงใด //

๔. ความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนรัฐบาลชายกับความคิดเห็นของครูหญิง
ในโรงเรียนรัฐบาลหญิงเกี่ยวกับข้อ ๑, ๒ และ ๓ นั้น แตกต่างกันหรือไม่

๕. ความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนราษฎร์ชายกับความคิดเห็นของครูหญิง
ในโรงเรียนราษฎร์หญิงเกี่ยวกับข้อ ๑, ๒ และ ๓ นั้น แตกต่างกันหรือไม่

๖. ความคิดเห็นของครูทั้งชายและหญิงในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงกับ
ความคิดเห็นของครูทั้งชายและหญิงในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงเกี่ยวกับข้อ ๑, ๒
และ ๓ นั้น แตกต่างกันหรือไม่

๗. ความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุดและปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด

๓) ความสำคัญของการค้นคว้าในเรื่องนี้

๑. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
อย่างใกล้ชิดความเป็นจริง

๒. เพื่อเป็นรากฐานในการแนะแนวทางให้แก่เด็กของครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง
๓. เพื่อเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าในโอกาสต่อไป เพราะจะไ้ค้นหาปัญหาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไปเปรียบเทียบกับกันเกิดว่ยอื่นบ้าง

๔. ความเข้าใจของครูที่มีต่อปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก ถ้าเป็นการเข้าใจที่ถูกต้องก็จะไ้ค้นหาไปใช้เป็นแนวทางพิจารณาปัญหานั้น ๆ แต่ถ้าครูเข้าใจไม่ถูกต้องก็จะไ้เป็นเครื่องชี้อา ครูควรจะรู้อะไรเพิ่มเติมอีกบ้าง

๕. ปัญหาอาชญากรรมอาจได้รับการสำสุมมาจากความประพฤติไม่ดีไม่งามทั้งแค้ อยู่ในโรงเรียน การค้นคว้าปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กจะช่วยในการพิจารณาปัญหาว่าอะไรร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง และจะไ้เป็นการนำทางไปสู่การควบคุมปัญหาอาชญากรรมไ้

ขอบเขตของการค้นคว้า

๑. การค้นคว้านี้อาจทำไ้หลายท่านหลายมุม แค้ผู้เขียนจะสำรวจปัญหาทางพฤติกรรมตามความคิดเห็นของครู เท่านั้น

๒. ความคิดเห็นของครูทั้งกล่าวในข้อ ๑ เป็นความคิดเห็นของครูประจำชั้น เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมปลาย เพราะนักเรียนชั้นมัธยมปลายโดยมากเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทางร่างกายทั้งชายและหญิง ในด้านจิตใจก็อยู่ในภาวะที่เต็มไปด้วยความยุ่งยากสับสน ทั้งสองประการนี้เกิดขึ้นมัธยมปลายจึงเป็นเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมากกว่าเด็กวัยอื่น

๓. ปัญหาทางพฤติกรรมมีหลายชนิด แค้ผู้เขียนค้นคว้าเฉพาะ ๑๘ ปัญหา คือ

- ๑) ทำงานสะเพร่า
- ๒) ไม่มีการสนใจ
- ๓) พุ่กปด
- ๔) ลักขะโมย
- ๕) พุ่กจาดีปด
- ๖) พนัโรงเรียน

- ๗) อยู่ไม่สุข
- ๘) ชักจ้วงหวะคนอื่น
- ๙) อวดดี
- ๑๐) พุคกระวีปกระสาป
- ๑๑) พุคสมบถสาบาน
- ๑๒) ทะเลาะวิวาท
- ๑๓) ก้าวร้าวรุกราน
- ๑๔) สุมพู่
- ๑๕) รังแกหรือข่มเหง
- ๑๖) การทอสู
- ๑๗) การคกโกง

๔. การค้นคว้าไต่กระทำแก่โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ประเภท
วิสามัญศึกษาเท่านั้น

๕. ผู้เขียนทำการค้นคว้าเรื่องนี้เฉพาะในจังหวัดพระนคร เพราะเป็นเมือง
ไม่โจรชนบทและเป็นที ๆ มีปัญหาของเกิดวุ่นเกิดขึ้นมาก

นิยามคำที่ใช้ในการค้นคว้า

"ครู" หมายถึง ครูชายและหญิงที่เป็นครูประจำชั้นในโรงเรียนรัฐบาลและ
โรงเรียนราษฎร์ประเภทวิสามัญศึกษาในจังหวัดพระนคร

"มัธยมปลาย" หมายถึง มัธยมศึกษาปีที่ ๑ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖
ที่ไม่ใช่สหศึกษา

"พฤติกรรม" หมายถึง การปฏิบัติตนหรือการกระทำต่าง ๆ ของเด็กที่มองเป็น
ได้เมื่อเด็กแสดงออกมา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้านี้

การ "โกล่าวัว" เกิดจากความประพฤติน่าเบี่ยงเบนไปจากปกติวิสัยที่ละน้อย ๆ นั้น

จะไม่สทกสทพในการประกอบอาชฎากรรมแทยังใด กั้กัน ในระยะไมนานมานี้ การคณควาพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติวิสัยจึงเป็นเรืองสำคัญที่สุดเรืองหนึ่งใน กระบวนการควบคุมปัญหาอาชฎากรรม ฮีเลย์, บรอนเนอ, แอกเกอร์, ฮอลสัน, และ วิคแมน เป็นผู้นำเอาวิชาจิตวิทยามาใ้ประกอบการคณควาเกี่ยวกับพฤติกรรม และวิธีการของนักจิตวิทยาเหล่านี้ครุอาจนำเอาไปใ้ใช้ในการสำรวจปัญหาทางพฤติกรรมของ นักเรียนที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนได้

✓ วิคแมน รายงานการคณควาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๔ โดยส่งแบบสอบถามไปยังครู ๕๑๑ คน และนักสุรวิทยาคิต ๓๐ คน ในด้คณพฤติกรรมที่ เขาได้ให้หัวข้อไว้ในแบบสอบถามรวม ๕๐ หัวข้อ เพื่อคองการทราบความคิเห็นของครู และนักสุรวิทยาคิตที่มีคยพฤติกรรมเหล่านั้นแตกต่างกันอย่างไร ผลปรากฏว่า สหสัมพันธ์ ของค่าคอบระหว่างครูกับนักสุรวิทยาคิตมีค่าเป็น ๐ ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมที่ครูคอบ มาว่าเป็นปัญหานั้น นักสุรวิทยาคิตไม่เห็นว่า เป็นปัญหาราบแรงอบางที่ครูกิ

✓ ใน ค.ศ. ๑๙๔๐ มิทเชล ได้สำรวจความประพฤติของเด็กโดยสอบถามนัก สุรวิทยาคิต ๒๓ คน กับครูที่สอนในโรงเรียนเดียวกันกับที่วิคแมนได้ทดสอบไว้ แบบสอบ ตามและวิธีการใ้คองคณแบบเดียวกันกับวิคแมน แต่มิการแก้ไขคคแปลงบาง ปรากฏว่า นักสุรวิทยาคิตให้ค่าคอบคล้ายคลึงกับค่าคอบของครู ค่าสหสัมพันธ์ได้เท่ากับ .๘๐ ซึ่ง หมายความว่า ความคิเห็นของครูกับความคิเห็นของนักสุรวิทยาคิตสอดคล้องคองกัน เป็นส่วนมาก นอกจากนี้ มิทเชลยังใ้รายงานคอบไปว่า เมื่อนำค่าคอบของครูที่วิคแมน รายงานไว้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๔ มาเปรียบเทียบกับค่าคอบของนักสุรวิทยาคิตที่เขารวบรวม ได้ครั้งนี้ แล้วหาสหสัมพันธ์จะไ้ค่าเป็น .๒๑ ซึ่งสูงกว่าที่วิคแมนรายงานไว้

๕ * Coladarci, Arthur P., editor, Educational Psychology, p.174., (อ้างอิงมาจาก) Wickman, E.K., Children's Behaviour and Teachers' Attitudes, pp.119-121.

๕ LocCit. (อ้างอิงมาจาก) Mitchell John C., "A Study of Teachers' and Mental Hygienists' Ratings of Certain Behaviour Problems of Children," Journal of Educational Research, 36:292-307, December, 1942.

ต่อมา ใน ค.ศ. ๑๙๕๑ ศาสตราจารย์แมกแฟรค เอช. ฮวิท และ เคลตัน เอ็ม. เจ็ค^๖ ได้สำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กอีก เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกับรายงานการค้นคว้าของวิกแมนที่ทำไว้ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๗ และที่มิทเชลล์ทำไว้ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๐ ในการสำรวจครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามของวิกแมนส่งไปยังครูและนักสู่วิทยาศาสตร์โดยไม่ได้แก่ชื่อหรือเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด กลุ่มตัวอย่างใช้ครู ๑๔๔ คน เลือกสุ่มมาจากครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมและมัธยมในเมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย คำตอบที่ได้รับจากครู ๑๔๔ คน นำมาใช้คำนวณเพียง ๑๑๔ คำตอบ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นคำตอบของครูในระดับชั้นประถม ๕๔ คำตอบ และระดับชั้นมัธยม ๖๐ คำตอบ ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักสู่วิทยาศาสตร์ใช้เพียง ๓๗ คน นักสู่วิทยาศาสตร์เหล่านี้ทำงานประจำอยู่ในแผนกแนะแนวของโรงเรียนและสถานสู่วิทยาศาสตร์ แยกเป็นจิตแพทย์ ๑ คน นักจิตวิทยา ๑๒ คน และอีก ๒๔ คนนั้นเป็นนักสังคมสงเคราะห์และครูแนะแนว ผลของการค้นคว้าปรากฏว่า การสัมพันธ์ระหว่างคำตอบของครูและนักสู่วิทยาศาสตร์เท่ากับ .๕๖ และถ้าเปรียบเทียบกับที่วิกแมนทำไว้เมื่อปี ๑๙๓๗ กับที่มิทเชลล์ทำไว้เมื่อปี ๑๙๔๐ จะเท่ากับ .๔๓ และ .๖๑ ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าความเห็นของครูกับนักสู่วิทยาศาสตร์สอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่

ศาสตราจารย์ ซีเรีย บี. สเตนเลอร์^๗ ได้ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก โดยออกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมรวม ๒๕ ปัญหาส่งไปยังครู ๑๔๗ คนที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมในภาคตะวันตกกลางของสหรัฐอเมริกา เพื่อให้ตอบว่า จะใช้วิธีการอย่างไรที่เห็นว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก วิธีการที่จะใช้มีอยู่ในแบบสอบถามที่ส่งออกไป แบ่งออกเป็น ๖ วิธี คือ

- ๑) การลงโทษ
- ๒) ชี้แจงให้เด็กเห็นผิด
- ๓) ส่งไปให้แพทย์ทำการรักษา

^๖ *op.cit.*, pp.173-183.
^๗ *op.cit.*, pp.184-192

๔) เพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ

๕) บกย่องหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความดีมานะ

๖) ค้นหาสาเหตุว่า ทำไมจึงเกิดประทุพติเหตุเช่นนั้น แล้วแนะนำแก้ไขเสียใหม่

ผลปรากฏว่า จำนวนครูร้อยละ ๓๓.๔ ให้ใช้วิธีที่ ๒ ร้อยละ ๒๒.๕ ให้ใช้วิธีที่ ๔ ร้อยละ ๑๔.๖ ให้ใช้วิธีที่ ๖ ร้อยละ ๑๓.๔ ให้ใช้วิธีที่ ๑ ร้อยละ ๔.๑ ให้ใช้วิธีที่ ๕ ร้อยละ ๒.๗ ให้ใช้วิธีที่ ๓ และอีกร้อยละ ๓.๔ ไม่มีคำตอบตอบบางใด

เมอริส ที. ฮิตัน แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา หอสมุด เอ. คามีโก แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก (นิวยอร์ก) และบี. แมกซ์ เฮน. ฟิลลิป แห่งมหาวิทยาลัยเพอร์ซีส ไครวมเมื่อค้นคว้าปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กที่เกิดขึ้นในโรงเรียน โดยสัมภาษณ์ครูจำนวน ๓๐ คน ที่สอนในโรงเรียนที่เปิดเรียนในภาคเรียน ค.ศ. ๑๙๕๔ แยกเป็นชั้นต่าง ๆ ดังนี้ คือ ๑๒ คนสอนชั้น ๑ - ๒ ๑๐ คนสอนชั้น ๓ - ๔ และอีก ๘ คนสอนชั้น ๑๐ - ๑๒ ในแต่ละชั้นมีจำนวนนักเรียนไม่เท่ากัน กล่าวคือ ชั้น ๑-๒ มี ๔๐๐ คน ชั้น ๓ - ๔ มี ๖๐๐ คน ชั้น ๑๐ - ๑๒ มี ๑,๐๐๐ คน ปรากฏว่า การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน และความประพฤติที่ชักคอศีลธรรมอันดีงามเป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นแก่เด็กเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ ๖๐ ของปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นภายในโรงเรียน ถ้าจะแบ่งตามชั้นเรียนต่าง ๆ แล้ว จะได้ดังนี้

๑) ในชั้น ๑ - ๒ มีการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับและความประพฤติที่ชักคอศีลธรรม

ร้อยละ ๗๓

๒) ในชั้น ๓ - ๔ ร้อยละ ๗๗

๓) ในชั้น ๑๐ - ๑๒ ร้อยละ ๒๔

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจนี้ได้เลือกโดยวิธีต่อไปนี้

๑. รวบรวมรายชื่อโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่อยู่ในเขตจังหวัดพระนคร และที่มีการสอนในระดับชั้นมัธยมปลายจากกระทรวงศึกษาธิการ
๒. แยกโรงเรียนรัฐบาลออกเป็นโรงเรียนชายและโรงเรียนหญิง ส่วนโรงเรียนราษฎร์ก็แยกเป็นโรงเรียนชายและโรงเรียนหญิง เช่นเดียวกัน

๓. จับสลากให้ได้อัตรา ๑๐ โรงเรียน

๔. ทำการสำรวจโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างตามข้อ ๓ โดยสอบถามเฉพาะครูประจำชั้นที่สอนห้อง ก. แล้วเก็บข้อสอบถามกลับคืนมา ทำการแยกคำตอบของครูทั้งสองประเภทของโรงเรียนออกเป็นคำตอบของครูชายและของครูหญิง จะได้

- คำตอบของครูชายในโรงเรียนรัฐบาล ๓๑ คน
- คำตอบของครูหญิงในโรงเรียนรัฐบาล ๒๔ คน
- คำตอบของครูชายในโรงเรียนราษฎร์ ๓๓ คน
- คำตอบของครูหญิงในโรงเรียนราษฎร์ ๒๗ คน

การที่คำตอบของครูชายและครูหญิงมีจำนวนไม่เท่ากัน เพราะในโรงเรียนรัฐบาลหญิงมีครูชายสอนรวมอยู่ด้วย ๑ คน และในโรงเรียนราษฎร์หญิงมีครูชายรวมอยู่ด้วย ๓ คน

๕. เพื่อให้สัดส่วนของครูในกลุ่มตัวอย่างตามข้อ ๔ ทั้งชายและหญิงมีอัตราส่วนเท่ากับสถิติของครูชายและหญิงในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่เป็กทำการสอนถึงชั้นมัธยมปลาย ซึ่งมีจำนวนดังนี้ ในโรงเรียนรัฐบาลมีครูชาย ๑,๑๐๓ คน ครูหญิง ๑,๖๔๔ คน ในโรงเรียนราษฎร์มีครูชาย ๔๖๒ คน และครูหญิง ๔๔๔ คน

เจ้าหน้าที่แผนกโรงเรียนส่วนกลาง กองโรงเรียนรัฐบาลและเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนราษฎร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้เขียนเป็นผู้สัมภาษณ์ที่กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อ กันยายน ๒๕๐๔.

จึงได้ศึกษาจำนวนครูในกลุ่มตัวอย่างครั้งแรกออกเสียงข้าง โขยวิธีศึกษาส่วนดังต่อไปนี้

- จำนวนครูชายในโรงเรียนรัฐบาลที่จะใช้ในกลุ่มตัวอย่าง

$$= \frac{๑๑๐๓ + ๒๔}{๑๖๒๕}$$

$$= ๑๔ \text{ คน (โดยประมาณ)}$$

- จำนวนครูชายในโรงเรียนราษฎร์ที่จะใช้ในกลุ่มตัวอย่าง

$$= \frac{๔๖๒ + ๒๗}{๕๔๔}$$

$$= ๒๕ \text{ คน (โดยประมาณ)}$$

ส่วนครูหญิงในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
จริงมีจำนวนคงเดิม คือ ๒๔ คน และ ๒๗ คนตามลำดับ เพราะอัตราส่วนของกลุ่มตัว-
อย่างครูชายต่อครูหญิงที่คิดเพียบใหม่แล้วเห็น จะมีอัตราส่วนเท่ากัน ดังนี้

รัฐบาล ชาย : หญิง = ชาย : หญิง

$$๑,๑๐๓ : ๑,๖๒๕ = ๑๔ : ๒๔$$

$$๑,๑๐๓ + ๒๔ = ๑,๖๒๕ + ๑๔$$

$$๑๑,๔๔๗ = ๑๖,๔๐๑ \text{ (โดยประมาณ)}$$

ราษฎร์ ชาย : หญิง = ชาย : หญิง

$$๔๖๒ : ๕๔๔ = ๒๕ : ๒๗$$

$$๔๖๒ + ๒๗ = ๕๔๔ + ๒๕$$

$$๑๒,๕๓๔ = ๑๒,๕๖๐ \text{ (โดยประมาณ)}$$

การศึกษานับจำนวนครูชายทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ออกเสียงข้าง
เพื่อให้ได้สัดส่วนที่ใกล้เคียงกับครูหญิงดังกล่าวข้างต้นได้กระทำโดย

ก. ถ้าเอาค่าตอบของครูชาย ๑ คนที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลหญิง และ
ของครูชาย ๓ คนที่สอนในโรงเรียนราษฎร์หญิงออก ดังนั้นจะเหลือค่าตอบของครูชาย
ในโรงเรียนรัฐบาลเพียง ๓๐ คน และครูชายในโรงเรียนราษฎร์ ๓๐ คน เช่นเดียวกัน

ข. จากจำนวนครูชายที่เหลือในข้อ ก. นั้น ได้จับสลากเอาครูชายจาก
โรงเรียนรัฐบาลเพียง ๑๔ คน และครูชายในโรงเรียนราษฎร์เพียง ๒๕ คนดังที่คอง-
การ

กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้น มีปรากฏในตารางต่อไปนี้
ตาราง ๑ โรงเรียน ชั้นเรียน และจำนวนครูที่เฝ้าทำการสำรวจ

ประเภทโรงเรียน	ชั้นที่สอน	จำนวนครู	
		ชาย	หญิง
รัฐบาล	มัธยมศึกษาปีที่ ๑	๗	๔
	มัธยมปีที่ ๕	๖	๑๐
	มัธยมปีที่ ๖	๖	๑๐
	รวม	๑๙	๒๔
ราษฎร์	มัธยมศึกษาปีที่ ๑	๔	๔
	มัธยมปีที่ ๕	๔	๔
	มัธยมปีที่ ๖	๔	๕
	รวม	๑๒	๑๓

เมื่อแยกดูตามตาราง ๑ แล้วจะปรากฏในตารางต่อไปนี้
ตาราง ๒ จำแนกดูของครูตามประเภทของโรงเรียน

ประเภทครู	รวม	รัฐบาล		ราษฎร์	
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
สูงกว่า ป.ม. หรือเทียบเท่า	๖๔	๑๖	๒๔	๑๑	๑๒
ต่ำกว่า ป.ม. หรือเทียบเท่า	๓๖	๓	๔	๑๔	๑๕
รวมทั้งสิ้น	๑๐๐	๑๙	๒๘	๒๕	๒๗

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ในการสำรวจนี้ได้ใช้แบบสอบถามซึ่งมีความสำคัญอยู่ ๔ ประการ ดังนี้

๑. แบบสอบถามเกี่ยวกับครู ชาย และ หญิง ซึ่งใช้สำหรับหาจำนวนครู

๑. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวครู เช่น เพศ อายุ ชั้นที่สอน ทำการสอนมานาน
กี่ ปี วุฒิ ฯลฯ เป็นต้น

๒. ความคิดเห็นของครูว่า ปัญหาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ให้ ๑๗ ชนิดนั้น แต่ละ
ชนิดเกิดบ่อย ๆ หรือไม่ ประการใด

๓. ความคิดเห็นของครูว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด

๔. ความคิดเห็นของครูว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดควบคุมยากมากน้อยเพียงใด

๕. รายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียน

ปัญหาทางพฤติกรรมที่กำหนดให้ตามข้อ ๒ นั้น คือ

๑. ทำงานสะเพร่า

๒. ไม่มีการสนใจ

๓. พูดปด

๔. ดื้อขะโมย

๕. พูดจาดีปด

๖. หนีโรงเรียน

๗. อยู่ไม่สุข

๘. ขัดจังหวะคนอื่น

๙. อวดดี

๑๐. พูดกระซิบกระซาบ

๑๑. พูดสนทนา

๑๒. ทะเลาะวิวาท

๑๓. ก้าวร้าวรุนแรง

๑๔. ลูบหัว

๑๕. รังแกหรือข่มเหง

๑๖. การต่อสู้

๑๗. การกลโกง

ปัญหาพฤติกรรมแต่ละข้อนี้ให้ทำเป็นมาตราส่วนตามแบบของลิกเกิท คือ เรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด แบ่งเป็น ๕ ของ (ดูภาคผนวก)

การทดลองใช้แบบสอบถาม

เมื่อจัดทำแบบสอบถามเสร็จแล้ว ให้ทดลองใช้แบบสอบถามกับครูประจำชั้นที่มีแบบปลายในโรงเรียนราษฎร์จังหวัดพระนคร • โรงเรียน กับในจังหวัดธนบุรีอีก • โรงเรียน เพื่อทราบว่าครูจะเข้าใจคำถามหรือไม่ ซึ่งเมื่อทดสอบแล้วปรากฏว่า มีข้อบกพร่องบางประการ จึงได้แก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว แล้วให้นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วเข้ามาใช้ในการสำรวจจริงต่อไป

การเก็บข้อมูล

การนำแบบสอบถามไปให้ครูเป็นผู้ตอบนั้น ผู้เขียนเป็นผู้นำไปส่งต่อครูใหญ่ของโรงเรียนที่อยู่ในรายชื่อสำรวจควบคุมเอง แล้วให้ครูใหญ่ช่วยส่งต่อไปยังครูประจำชั้นที่มีแบบปลายเป็นผู้ตอบอีกทีหนึ่ง คอจากนั้นประมาณ ๔ - ๗ วัน ผู้เขียนจึงไปเก็บแบบสอบถามคืนมา และทำการวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำกับข้อมูล^๒

๑. รวบรวมจำนวนรอยตีนกาในแต่ละช่องของมาตราส่วนสำหรับข้อสอบถามแต่ละข้อ โดยจำแนกประเภทโรงเรียน เพศ ของผู้ตอบ
๒. ให้คะแนนคำตอบประจำแต่ละข้อสอบถามจากซ้ายไปขวา ดังนี้ ครูคนใดกาเครื่องหมายรอยตีนกาที่มาตราส่วนของแรกให้ ๕ คะแนน ของที่ ๒ ให้ ๔ คะแนน ของที่ ๓ ให้ ๓ คะแนน ของที่ ๔ ให้ ๒ คะแนน และของที่ ๕ ให้ ๑ คะแนน ทำดังนี้เรื่อยไปจนครบครูทุกคนและครบ ๑๗ ข้อสอบถาม

^๒ วิธีหาคะแนนแก้แปลงจากสถิติกลาง, สำนักงาน. รายงานการสำรวจ
รายการใช้ของกรอบกรวด รอบที่ ๒ พุทธศักราช ๒๕๐๑. หน้า ๔๔ - ๔๕

๓. แปลงรวมยอดคะแนนของแต่ละข้อในข้อ ๒ เป็นร้อยละของจำนวนครูทั้งหมดที่สำรวจ

๔. แปลงรวมยอดร้อยละของแต่ละข้อในข้อ ๓ เป็นค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่านี้เป็นระยะเฉลี่ยของแต่ละจุดจากมัธยฐานเลขคณิต ซึ่งหาได้จากการวางสำหรับหาระยะเฉลี่ยจากมัธยฐานเลขคณิตของลักษณะ "ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยของมาตรฐานอยู่ในสภาพที่เปรียบเทียบกันไคร่ระหว่างข้อความหรือความหรือมาตรฐานกับมาตรฐาน

๕. แปลงค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ณ จุด ๆ หนึ่งเป็นค่าของคะแนนเสียใหม่ (ดูตัวอย่างในตาราง ๓)

ในตาราง ๓ จะเห็นได้ว่า เมื่อครูมีความรู้ดีกว่า การถูกจาตีปดเป็นปัญหาทางพฤติกรรมสำคัญมากที่สุด จะไคคะแนน ๖๐ สำคัญมากจะไคคะแนน ๔๔ ปานกลางจะไคคะแนน ๔๒ ฯลฯ คะแนนในวเคราะห์ส่วนอื่นใหม่จะมีค่าประจำทั้งแก ๐ - ๑๐๐ อันเป็นค่าที่แปลงมาจาก ๑๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการแจกแจงตามปกติ

ตาราง ๓ ตัวอย่างความรู้ลึกของครูเกี่ยวกับการถูกจาตีปด

ลำดับการกระทำ	สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	ปานกลาง	ไม่สำคัญ	ไม่สำคัญเลย
ค่าประจำข้อความ	๕	๔	๓	๒	๑
จำนวนรอบตีเภา	๒	๓	๑	๒	๑
คะแนนข้อความ	๑๐	๑๒	๓	๔	๑
แจกแจงร้อยละ	๓๔	๔๐	๑๐	๑๓	๓
ค่าเฉลี่ยจากมัธยฐาน	๑.๔๔	-๑.๑๑	-๑.๔๑	-๑.๓๕	-๒.๒๔
เฉลี่ยจากมัธยฐาน+๕	๒.๐๔	๔.๔๔	๔.๑๔	๓.๖๕	๒.๗๒
คะแนนใหม่	๖๑	๔๔	๔๒	๓๖	๒๔

๖. กระดาษใหม่เป็นคะแนนของความรู้ลึกที่ครูผู้ถูกสำรวจมีต่อการเกิดของปัญหาแต่ละรายการว่ามีค่าเท่าใด เมื่อเราเอาค่าเหล่านี้รวมเข้าด้วยกันแล้ว เราจะได้คะแนนรวมของความรู้ลึกแต่ละหัวข้อปัญหา กล่าวคือ ปัญหาทางพฤกษกรรมมี ๑๗ ปัญหา คะแนนรวมของความรู้ลึกก็จะมี ๑๗ คะแนนรวมเช่นเดียวกัน คะแนนรวมแต่ละปัญหานั้น เราต้องการทราบคะแนนเฉลี่ยก็เอาจำนวนครูที่สำรวจหาคะแนนรวมกัน ๆ

๗. การพิจารณาคำชี้แจงปัญหาทางพฤกษกรรม กระทำโดยนำคะแนนรวมความชอบมาเรียงลำดับกันจากมากลงไปหาน้อยว่า โดยรายการอะไรบาง โดยถือหลักว่าคะแนนรวมของรายการใดมากที่สุดให้เป็นลำดับที่ ๑ ถัดลงไปเป็นลำดับที่ ๒ ๓ ๔ ฯลฯ ตามลำดับทำเรื่อยไปจนครบ ๑๗ อันดับ ถ้าคะแนนรวมของรายการหนึ่งเท่ากับคะแนนรวมของอีกรายการหนึ่ง อันดับของรายการนั้นจะต้องเท่ากันและเพิ่มขึ้น .๕ เช่นอันดับที่ ๖ มีค่าคะแนนเท่ากัน ๒ รายการ อันดับที่ ๖ จะมี ๒ อันดับ คือ ๖.๕ และ ๖.๕ อันดับ ที่ ๗ ซึ่งจะนับออกจากอันดับที่ ๖ ก็จะไม่เป็น เพราะของนับ ๖.๕ แทนอันดับที่ ๗ ฉะนั้นเมื่อนับอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ เรื่อยมาถึงอันดับที่ ๖ จะเป็น ๖.๕ ๖.๕ แล้วต่อไปก็เป็นอันดับที่ ๘ เลขที่เจ็ด ในทำนองเดียวกัน ถ้าในอันดับที่เท่ากันมีคะแนนเท่ากันหลายรายการ จำนวนอันดับที่เท่ากันนั้นต้องเพิ่มขึ้นด้วย .๕ เสมอ เช่น อันดับที่ ๖ มีคะแนนเท่ากัน ๓ คะแนน อันดับที่ ๖ จะเป็น ๖.๕ ๖.๕ ๖.๕ และอันดับที่นับต่อจากอันดับที่ ๖ รองลงไปก็จะนับอันดับที่ ๘ อันดับที่ ๙ และ ๔ จะไม่มีปรากฏ

การจัดอันดับตามที่ได้กล่าวมานี้ทำเฉพาะคำตอบตอนที่เกี่ยวกับการเกิดของปัญหาทางพฤกษกรรม ความรู้สึกของครูที่มีต่อปัญหาและความยากลำบากในการควบคุมปัญหาในการจัดอันดับในหัวข้อเหล่านี้ได้แยกเป็นโรงเรียนรัฐบาลชาย โรงเรียนรัฐบาลหญิง โรงเรียนราษฎร์ชายและโรงเรียนราษฎร์หญิง ไม่ปะปนกัน

อนึ่ง นอกจากจะพิจารณาคำชี้แจงของปัญหาเรียงจากมากลงไปหาน้อยได้แล้ว เราก็สามารถทราบลำดับความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์เป็นส่วนรวมได้ กล่าวคือ นำเอาคะแนนรวมของแต่ละหัวข้อปัญหาของครูชายและครูหญิงในโรงเรียนแต่ละประเภทมารวมกันเข้า ก็จะได้อันดับรวมใหม่เกิดขึ้น คะแนนรวมใหม่นี้ก็คงเป็นคะแนนรวมของแต่ละหัวข้อปัญหาทางพฤกษกรรม แล้วนำคะแนนรวมใหม่นี้มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยโดยใช้วิธีการอย่างเดียวกัน

๔. เนื่องจากปัญหาทางพฤติกรรมที่นำมาใช้ในการสำรวจครั้งนี้มีจำนวนไม่เกิน ๒๐ หัวข้อ จึงได้ใช้การหาค่าสหสัมพันธ์จากความแตกต่างของตำแหน่งตามแบบของสเปียร์แมน เพื่อตรวจสอบการทราบสหสัมพันธ์ของ -

๑) ความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาล กับความคิดเห็นของครูโรงเรียนราษฎร์

๒) ความคิดเห็นของครูโรงเรียนราษฎร์ กับความคิดเห็นของครูโรงเรียนราษฎร์

๓) ความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาล กับความคิดเห็นของครูโรงเรียนราษฎร์

$$\text{ในแต่ละหัวข้อโพรโพรเตอร์} \quad RHO = 1 - \frac{6 \sum D^2}{N(N^2-1)} \quad \dots\dots (๔)$$

๕. กระบวนการตามที่กล่าวมาในข้อ ๑ - ๔ นั้น เป็นการคิดคะแนน การจัดอันดับและการหาค่าสหสัมพันธ์ ในแง่ค่าตอนเกี่ยวกับการเกิดของปัญหาทางพฤติกรรม ความรู้สึกของครูที่มีต่อปัญหา และความยากลำบากของครูในการควบคุมปัญหา แต่ในแบบสอบถามได้เชิญให้ครูบอกปัญหาสำคัญที่สุดมาเพียง ๓ ปัญหา และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดมาเพียง ๓ ปัญหาอีกด้วย ค่าตอนเหล่านี้ได้นำมาแยกหาความถี่และคิดเป็นร้อยละ แล้วนำไปเรียงลำดับเพื่อแสดงให้เห็นว่าครูเห็นว่าปัญหาอะไรที่สำคัญที่สุด และปัญหาอะไรที่ควบคุมยากที่สุด

บทที่ ๓

ผลของการค้นคว้า

ปัญหาพฤติกรรมการบริโภคที่เกิดขึ้นมาจนน้อยเพียงใด

การวิเคราะห์คำตอบเกี่ยวกับหัวข้อนี้ ได้รวบรวมขึ้นทุกแห่งที่ได้จากคำตอบ
ของครูมาแปลงเป็นร้อยละ คิคคะแนนไปตามมาตราส่วนดังกล่าวในตาราง ขอ
แล้วหาค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคิคคะแนนใหม่ คะแนนใหม่นี้จะมีค่า
ประจำตั้งแต่ ๐ - ๑๐๐ ซึ่งจะเป็นค่าที่แปลงมาจาก ๑๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของการแจกแจงตามปกติ ส่วนอัตราเฉลี่ยของคะแนนใหม่ได้กระทำโดยเอาจำนวนครู
ที่ตอบแบบสอบถามหารคะแนนใหม่ ผลที่ได้ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔. ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่าปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียน และเพศของครู

	โรงเรียนรัฐบาล						โรงเรียนราษฎร์					
	ครูชาย 31 คน		ครูหญิง 29 คน		รวม 60 คน		ครูชาย 33 คน		ครูหญิง 27 คน		รวม 60 คน	
	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย
ทำงานสะอาด	๔๔๔	๒๓.๓๗	๔๓๕	๑๖.๓๘	๘๗๙	๑๙.๑๕	๔๑๘	๑๖.๓๒	๔๓๖	๑๖.๑๕	๘๕๔	๑๖.๕๒
ไม่สนใจ	๔๕๒	๒๓.๓๙	๕๑๙	๑๙.๘๓	๙๖๙	๒๐.๑๕	๕๕๒	๒๓.๖๘	๕๓๖	๒๑.๓๓	๑๑๖๘	๒๒.๕๖
พูด	๓๘๓	๒๐.๓๓	๕๔๔	๑๘.๔๓	๙๒๗	๑๙.๔๖	๕๐๘	๒๐.๓๒	๓๙๔	๑๓.๘๕	๘๘๒	๑๖.๕๖
ลักษณะไม่	๓๑๖	๑๖.๖๓	๒๘๓	๕.๓๖	๕๙๙	๑๒.๕๘	๓๖๙	๑๔.๓๖	๓๐๔	๑๑.๒๖	๖๗๓	๑๒.๕๔
พูดจาดี	๕๔๖	๒๘.๓๔	๔๖๑	๑๕.๕๐	๑๐๐๗	๒๓.๙๖	๖๒๔	๒๔.๕๖	๔๕๒	๑๖.๓๔	๑๐๗๖	๒๐.๖๙
หน้าโรงเรียน	๕๐๗	๒๖.๕๒	๒๘๓	๑๕.๓๖	๗๙๐	๑๔.๓๓	๔๒๘	๑๓.๑๒	๔๕๖	๑๖.๘๗	๘๘๔	๑๓.๐๐
อยู่ไม่สุข	๓๙๘	๒๐.๕๕	๕๔๔	๑๘.๕๓	๙๔๒	๑๙.๓๓	๔๘๑	๑๕.๒๔	๔๕๐	๑๖.๖๗	๙๓๑	๑๓.๕๐
ขี้กังวลคนอื่น	๕๐๗	๒๖.๕๒	๕๖๙	๑๙.๖๒	๑๐๗๖	๒๓.๓๓	๕๖๔	๒๑.๘๔	๕๑๗	๑๙.๑๕	๑๐๘๑	๒๐.๓๙
อวดดี	๔๓๑	๒๒.๖๘	๔๘๑	๑๖.๕๙	๙๑๒	๑๙.๐๐	๓๗๓	๑๔.๕๒	๕๐๗	๑๕.๐๗	๘๘๐	๑๕.๐๐
พูดกระซิบกระซาบ	๔๕๒	๒๓.๒๖	๕๔๔	๑๘.๓๖	๙๙๖	๒๐.๕๔	๕๒๖	๒๑.๐๔	๕๓๑	๑๙.๖๗	๑๐๕๗	๒๐.๓๓
พูดสวดสาบาน	๖๑๒	๓๒.๒๑	๓๖๖	๑๒.๖๒	๙๗๘	๒๐.๓๓	๔๔๖	๑๓.๘๔	๕๘๖	๒๑.๓๐	๑๐๓๒	๑๙.๘๕
ทะเลาะวิวาท	๓๑๘	๑๖.๓๔	๓๘๓	๑๓.๒๑	๗๐๑	๑๔.๖๐	๓๓๗	๑๓.๕๘	๕๐๔	๑๘.๕๖	๘๔๑	๑๔.๒๙
การวางารุการ	๒๓๖	๑๔.๕๓	๓๔๗	๑๑.๕๖	๕๘๓	๑๒.๕๘	๓๘๔	๑๕.๓๖	๔๕๐	๑๖.๘๙	๘๓๔	๑๖.๐๔
สูบบุหรี่	๓๗๙	๑๙.๕๕	๓๗๕	๑๒.๕๓	๗๕๔	๑๕.๓๑	๓๔๗	๑๓.๘๘	๐	๐	๓๔๗	๖.๖๗
รังแกหรือข่มเหง	๓๒๖	๑๓.๑๖	๓๕๖	๑๒.๒๘	๖๘๒	๑๔.๒๑	๕๐๔	๑๖.๑๖	๕๒๔	๑๕.๓๐	๑๐๒๘	๑๕.๕๒
การต่อสู้	๕๐๑	๒๖.๑๐	๓๒๒	๑๑.๑๐	๘๒๓	๑๕.๐๖	๔๕๖	๑๘.๒๙	๒๖๕	๙.๘๑	๗๒๑	๑๓.๘๖
การคบโกง	๔๒๓	๒๑.๓๔	๔๕๘	๑๗.๑๗	๘๘๐	๑๙.๓๓	๔๖๔	๑๘.๕๖	๓๐๐	๑๑.๑๑	๗๖๔	๑๔.๖๙

จากตาราง ๔ นี้ ได้คำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคำตอบของครูโรงเรียน
รัฐบาลชาย กับคำตอบของครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง คำตอบของครูโรงเรียนราษฎร์ชาย
กับคำตอบของครูโรงเรียนราษฎร์หญิง และคำตอบของครูโรงเรียนรัฐบาล กับคำตอบ
ของครูโรงเรียนราษฎร์ ควบวิธีหาค่าสหสัมพันธ์จากความแตกต่างของตำแหน่งตาม
แบบของสเปียร์แมน และไคยสแควร์ทั้งนี้ ๑๙๗๐ .๔๔๐ และ .๗๔๓ ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง
ความว่า คำตอบของครูมีความสอดคล้องต่อกันอย่างมีนัยสำคัญที่นัยสำคัญ อย่างมีนัย
สำคัญค่า และอย่างมีนัยสำคัญพอควร

ในตาราง ๔ หากจะเรียงตำแหน่งที่ หรือเรียงอัตราเฉลี่ยของแต่ละปัญหาที่
ก็จะใกล้เคียงกับของปัญหาต่าง ๆ ตามที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่เพื่อความสะดวกและเพื่อให้เห็น
ได้ชัดเจน ผู้เขียนจึงได้แสดงอันดับของปัญหาต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบระหว่างความ
คิดเห็นของครูชายบนโรงเรียนรัฐบาลชาย กับความคิดเห็นของครูหญิงในโรงเรียนรัฐบาล
หญิง ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในข้อที่ว่า
ปัญหานักไคเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่เกิดขึ้นมาก
ที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
ทุกสถานภาพ	๑	ชักจูงหะคนอื่น
ทุกจาตีปน	๒	พูดปด อยู่ไม่สุข
ไม่มีการสนใจ	๓	-
ทำงานสะเพร่า	๔	พูดกระซิบกระซาบ
พูดกระซิบกระซาบ	๕	ไม่มีการสนใจ
การคบโกง	๖	การคบโกง
อวดดี	๗	อวดดี
หนีโรงเรียน ชักจูงหะคนอื่น	๘	ทำงานสะเพร่า

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
	๔	พุทธาธิปคน
การทอผ้า	๑๐	ทะเลาะวิวาท
อยู่ไม่สุข	๑๑	พุทธสมณสาบาน
พูดปด	๑๒	ชุมนุมพระ
ชุมนุมพระ	๑๓	รังแกหรือข่มเหง
รังแกหรือข่มเหง	๑๔	การราวรู้กรรณ
ทะเลาะวิวาท	๑๕	การทอผ้า
ลักขโมย	๑๖	ลักขโมย ทั่วโรงเรียน
การราวรู้กรรณ	๑๗	-

จากตาราง ๕ จะเห็นได้ว่า ปัญหาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลชาย กับโรงเรียนรัฐบาลหญิง ตามความถี่เห็นของครูแตกต่างกัน เช่น ในโรงเรียนรัฐบาลชาย การพุทธสมณสาบาน เป็นอันดับที่ ๑ พุทธาธิปคนเป็นอันดับที่ ๒ ไม่มีการสนใจ เป็นอันดับที่ ๓ ฯลฯ เป็นต้น ส่วนในโรงเรียนรัฐบาลหญิง อันดับที่ ๑, ๒ ได้แก่ ขัดจังหวะคนอื่น พูดปดและอยู่ไม่สุข อันดับที่ ๓ ไม่มี เพราะอันดับที่ ๒ มีปัญหาทางพฤติกรรมเกิดขึ้น ๒ ปัญหา ฯลฯ เป็นต้น

ถ้าจะพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดขึ้นไปตามากที่สุด ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลชาย กับโรงเรียนรัฐบาลหญิง ลำดับที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ในโรงเรียนรัฐบาลชาย การราวรู้กรรณ ลักขโมย ทะเลาะวิวาท เป็นอันดับที่ ๑๗ ๑๖ และ ๑๕ ตามลำดับ ส่วนในโรงเรียนรัฐบาลหญิงอันดับที่ ๑๗ ไม่มี เพราะอันดับที่ ๑๖ มีปัญหาเรื่องลักขโมย และทั่วโรงเรียนเกิดเท่ากัน และอันดับที่ ๑๕ นั้น ได้แก่ การทอผ้า ฯลฯ เป็นต้น

มีปัญหามาตรฐาน ๕ บางรายการที่เกิดขึ้นโดยใกล้เคียงกัน คือ การอวดดี และการคบโกง บางรายการใกล้เคียงกัน ได้แก่ ไม่มีการสนใจ การลักขโมย

ทุกกระชั้นกระชาน สุนัขเหว และรังแกหรือข่มเหง การไต่ถามกันเท่ากันหรือใกล้เคียงกันไม่ว่าความหมายว่า ความประพฤตินั้นมีปริมาณการเกิดเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน อาจต้องการทราบปริมาณมากกว่ากันเท่าใด ให้เอาคะแนนเฉลี่ยของปัญหาทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน เช่น การอวดดีของโรงเรียนรัฐบาลชายและของโรงเรียนรัฐบาลหญิง ไต่ถามที่ ๗ เท่ากัน แต่คะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนรัฐบาลชายเท่ากับ ๒๒.๖๔ คะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนรัฐบาลหญิงเท่ากับ ๑๖.๔๔ ดังนั้นคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนรัฐบาลชายจะมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนรัฐบาลหญิง ๖.๒๐ ซึ่งหมายความว่า การอวดดีเกิดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลชายมีปริมาณมากกว่าในโรงเรียนรัฐบาลหญิง ดังนั้นเป็น

หนึ่ง ในตาราง ๕ นี้มีสิ่งที่น่าสนใจอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. ในโรงเรียนรัฐบาลชาย การที่โรงเรียนและการชักจูงของคนอื่นเกิดเป็นอันดับที่ ๔ เท่ากัน ในโรงเรียนรัฐบาลหญิงอันดับที่เท่ากันคือ การพูดและการอยู่ไม่สุขเกิดเป็นอันดับที่ ๒ กับการชักจูงและการที่โรงเรียนเกิดเป็นอันดับที่ ๑๖

๒. มีการสุนัขเหวเกิดขึ้นเป็นอันดับที่ ๑๒ ในโรงเรียนรัฐบาลหญิง

ตาราง ๒ ความถี่เห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า
ปัญหานักใดเกิดที่มากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่เกิดขึ้นมาก
ที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนราษฎร์ชาย	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์หญิง
พูดจาดีปน	๑	พูดสนทนา
ไม่มีการสนใจ	๒	ไม่มีการสนใจ
ชักจูงของคนอื่น	๓	ทุกกระชั้นกระชาน
ทุกกระชั้นกระชาน	๔	ชักจูงของคนอื่น
พูด	๕	ที่โรงเรียน การก้าว- รุกราน

โรงเรียนราษฎร์ชาย	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์หญิง
อยู่ไม่สุข	๖	-
การศกโก่ง	๗	พุทธาธิปไตย
การคอก	๘	อยู่ไม่สุข
พุทธมณฑลสาบาน	๘	ทำงานสะพาน
ที่โรงเรียน	๑๐	วังแก้วหรือหม่น
ทำงานสะพาน	๑๑	อวกาศ
วังแก้วหรือหม่น	๑๒	ทะเลาะวิวาท
การร้าวรุกราน	๑๓	พุทธ
อวกาศ	๑๔	ลักษณะโมบ
ลักษณะโมบ	๑๕	การศกโก่ง
สุนทร	๑๖	การคอก
ทะเลาะวิวาท	๑๗	สุนทร

ในตาราง ๒ นี้ จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนราษฎร์ชาย คือ การพุทธาธิปไตยเป็นอันดับที่ ๑ ไม่มีการสนใจเป็นอันดับที่ ๒ ซึ่งจึงหวนกลับมาเป็นอันดับที่ ๓ ฯลฯ ส่วนในโรงเรียนราษฎร์หญิง การพุทธมณฑลสาบานเกิดเป็นอันดับที่ ๑ ไม่มีการสนใจเกิดเป็นอันดับที่ ๒ พุทธกระซิบกระซาบเกิดเป็นอันดับที่ ๓ ฯลฯ ถ้าจะพิจารณารากอันดับที่แยกที่สุดขึ้นไปหาอันดับที่มากที่สุดอย่าง ในโรงเรียนราษฎร์ชาย การทะเลาะวิวาท สุนทรและลักษณะโมบ เกิดเป็นอันดับที่ ๑๗ ๑๖ ๑๕ ตามลำดับ ในโรงเรียนราษฎร์หญิงก็จะไล่ไป สุนทร การคอกและการศกโก่ง

อันดับที่เท่ากันของโรงเรียนราษฎร์ชายและราษฎร์หญิง ได้แก่ ไม่มีการสนใจ ซึ่งเกิดเป็นอันดับที่ ๒ ส่วนอันดับที่ใกล้เคียงกันนั้น ได้แก่ ทำงานสะพาน ลักษณะโมบ อยู่ไม่สุข ซึ่งจึงหวนกลับมา พุทธกระซิบกระซาบ สุนทรและวังแก้วหรือหม่น

ข้อที่นำสังเกตในตาราง ๒ มีอยู่ ๒ ประการ คือ

- ๑. ในโรงเรียนราษฎร์ชาย ไม่มีความประพฤติที่ก่อให้เกิดการเกิดเท่ากัน
- ๒. ในโรงเรียนราษฎร์หญิง การที่โรงเรียนและถาวรวัตถุรกรานเกิดเป็นอันดับที่ ๕ เท่ากัน

ตาราง ๗ ความถี่เห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์
ในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหา
ที่ถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนรัฐบาล	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์
พูดจาดีปาก	๑	ไม่มีการสนใจ
พูดกร ะขิมกระซิบ	๒	ขัดแย้งวาระคนอื่น
พูดสนทนสาบาน	๓	พูดจาดีปาก
ขัดแย้งวาระคนอื่น	๔	พูดกร ะขิมกระซิบ
ไม่มีการสนใจ	๕	พูดสนทนสาบาน
อยู่ไม่สุข	๖	อยู่ไม่สุข
พูดปลก	๗	หนีโรงเรียน
การคลกโกง	๘	พูดปลก
ทำงานสะเพร่า	๙	ทำงานสะเพร่า
อวดดี	๑๐	ถาวรวัตถุรกราน
สูบบุหรี่	๑๑	รังแกหรือข่มเหง
การขอสู้	๑๒	อวดดี
ทะเลาะวิวาท	๑๓	การคลกโกง
หนีโรงเรียน	๑๔	ทะเลาะวิวาท
รังแกหรือข่มเหง	๑๕	การขอสู้
ถาวรวัตถุรกราน	๑๖	อวดดี
อวดดี	๑๗	สูบบุหรี่

ตาราง ๗ เป็นตารางรวมของปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์ จะเห็นว่า ในโรงเรียนรัฐบาลนั้น พุทธศาสนิกชน, พุทธกระต๊อกระชาบ, พุทธสมณสาบาน เกิดเป็นอันดับที่ ๑, ๒, ๓ และลักษณะโอบ, ก้าวร้าวรุนแรง, รังแก หรือข่มเหง เกิดเป็นอันดับที่ ๑๗, ๑๖, ๑๕ ส่วนในโรงเรียนราษฎร์ ไม่มีการสนใจ เกิดเป็นอันดับที่ ๑ ชักจูงหว่านล้อม เกิดเป็นอันดับที่ ๒ พุทธศาสนิกชน เกิดเป็นอันดับที่ ๓ และดูหมิ่น, ลักษณะโอบ, การต่อสู้ เกิดเป็นอันดับที่ ๑๗, ๑๖ และ ๑๕ ตามลำดับ

ในตาราง ๗ มีปัญหาทางความประพฤติที่เกิดไ้กันอันดับที่ ๒ อันดับคือ อันดับที่ ๒ และอันดับที่ ๕ ได้แก่ อยู่ไม่ กับ ทำงานสะอาด ส่วนอันดับที่ใกล้เคียงกันนั้น ได้แก่ พุทธศ, ลักษณะโอบ, พุทธศาสนิกชน, ชักจูงหว่านล้อม, อวดดี, พุทธกระต๊อกระชาบ, พุทธสมณสาบานและทะเลาะวิวาท

อย่างไร ในโรงเรียนรัฐบาลหรือในโรงเรียนราษฎร์ ไม่มีปัญหาทางความประพฤติอันใดที่เกิดขึ้นโดยไ้กันอันดับที่เหมือนกันแต่อย่างใด

ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของ เด็กมีมากน้อยเพียงใด

การวิเคราะห์คำตอบเกี่ยวกับหัวข้อนี้มีกระบวนการเหมือนกับการวิเคราะห์คำตอบเรื่องปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดทั้งที่ไ้กล่าวมาแล้ว แต่ที่ไ้เห็นปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๘ ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู

	โรงเรียนรัฐบาล						โรงเรียนราษฎร์					
	ครูชาย		ครูหญิง		รวม		ครูชาย		ครูหญิง		รวม	
	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย
ทำงานสะอาด	๓๖๔	๑๕.๕๓	๓๔๔	๑๓.๓๘	๓๕๔	๑๕.๓๓	๔๔๑	๑๓.๖๔	๔๓๑	๑๕.๕๔	๔๖๓	๑๖.๕๖
ไม่มีการสนใจ	๓๔๔	๒๐.๔๓	๔๔๓	๑๖.๓๑	๔๖๒	๑๓.๕๖	๔๓๒	๑๓.๒๘	๔๒๕	๑๕.๓๔	๔๕๓	๑๖.๕๔
พูดปกติ	๓๓๑	๑๕.๕๓	๕๕๔	๑๔.๕๓	๕๓๐	๑๕.๑๓	๔๑๑	๑๖.๕๔	๕๐๓	๑๔.๖๓	๔๑๔	๑๓.๕๔
ลักษณะไม่	๔๓๓	๒๒.๓๔	๔๔๔	๑๖.๕๔	๔๑๑	๑๔.๕๔	๔๓๓	๑๕.๐๔	๕๑๖	๑๕.๑๑	๔๕๓	๑๕.๑๐
พูดจาดีกับคน	๔๓๕	๒๒.๔๔	๔๕๔	๑๕.๕๔	๔๔๔	๑๔.๕๓	๕๕๓	๒๓.๔๔	๖๐๓	๒๒.๕๔	๑๒๐๔	๒๓.๑๕
หนีโรงเรียน	๓๖๓	๑๕.๑๐	๑๕	๑๕.๒๔	๓๓๓	๑๖.๑๕	๔๓๔	๑๔.๕๖	๔๕๖	๑๖.๕๓	๔๓๐	๑๓.๖๕
อยู่ไม่สุข	๔๒๓	๒๒.๕๓	๓๕๔	๑๒.๐๐	๓๓๕	๑๖.๑๕	๔๕๐	๑๕.๖๐	๔๓๔	๑๖.๐๓	๔๓๔	๑๓.๓๓
ขัดใจหาจะคนอื่น	๕๒๕	๒๓.๖๓	๓๓๒	๑๑.๕๕	๔๕๓	๑๓.๔๕	๔๕๓	๑๕.๔๔	๕๒๒	๑๕.๓๓	๑๐๑๔	๑๕.๖๐
อวดดี	๔๕๕	๒๓.๕๕	๔๔๓	๑๖.๓๕	๔๕๒	๑๕.๖๒	๕๕๓	๒๑.๔๔	๕๕๒	๒๐.๕๕	๑๐๕๕	๒๑.๑๓
พูดกระซิบกระซาบ	๔๕๐	๒๓.๖๔	๔๔๒	๑๖.๖๒	๔๓๒	๑๕.๕๓	๕๐๖	๑๖.๒๕	๕๕๓	๑๖.๕๓	๔๖๓	๑๖.๖๐
พูดสลับส่าย	๔๓๖	๒๒.๕๕	๔๕๔	๑๕.๓๕	๔๕๔	๑๔.๖๒	๕๐๖	๒๐.๒๕	๕๐๕	๑๔.๔๓	๑๐๑๕	๑๕.๕๒
ทะเลาะวิวาท	๓๔๔	๒๐.๒๑	๖๖๖	๒๒.๕๖	๑๐๕๐	๒๑.๔๓	๕๕๕	๑๕.๕๖	๕๑๓	๑๕.๑๔	๑๐๑๖	๑๕.๕๕
การวางารุกราณ	๕๒๕	๒๒.๕๔	๖๔๖	๒๓.๖๓	๑๑๑๕	๒๓.๒๓	๕๖๕	๒๒.๓๖	๕๐๓	๑๔.๓๔	๑๐๓๖	๒๐.๖๕
ดูมั่ว	๕๐๓	๒๑.๕๓	๖๓๐	๒๓.๑๐	๑๐๓๓	๒๒.๕๕	๕๓๔	๒๓.๑๒	๕๕๕	๒๐.๑๕	๑๑๒๒	๒๑.๕๔
รังแกหรือข่มเหง	๕๐๖	๒๑.๓๓	๕๕๑	๒๐.๓๔	๕๕๓	๒๐.๓๓	๖๒๕	๒๕.๐๐	๖๕๖	๒๓.๕๓	๑๒๓๑	๒๔.๕๕
การต่อสู้	๕๓๕	๒๕.๒๑	๖๐๑	๒๐.๓๓	๑๐๔๐	๒๒.๕๐	๕๓๓	๑๔.๕๒	๕๔๕	๒๑.๔๑	๑๐๖๒	๒๐.๕๒
การกลโกง	๒๑๓	๑๑.๕๒	๕๕๓	๑๔.๓๒	๓๖๐	๑๕.๔๓	๕๕๑	๑๓.๖๕	๕๓๖	๑๖.๑๕	๔๓๓	๑๖.๔๖

จากตาราง ๔ นี้ ได้คำนวณค่าเฉลี่ยสัมพัทธ์ระหว่างค่าตอบของครูโรงเรียน
รัฐบาลชาย กับครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง ได้ผลลัพธ์เป็น -.๐๘๓ ซึ่งหมายความว่า
ค่าตอบไม่มีนัยสำคัญเลย ค่าตอบของครูโรงเรียนราษฎร์ชาย กับครูโรงเรียนราษฎร์
หญิง ได้ผลลัพธ์เป็น .๑๐๕ หมายความว่า ค่าตอบมีนัยสำคัญสูง และค่าตอบของครู
โรงเรียนรัฐบาลกับครูโรงเรียนราษฎร์ได้ผลลัพธ์เป็น .๔๔๖ หมายความว่า ค่าตอบมี
นัยสำคัญสูง

ในตาราง ๔ อันเดียวกันนี้ เมื่อนำคะแนนมาเรียงกันก็ได้อันดับที่หรือลำดับที่เฉลี่ย
ของแต่ละปัญหามาเรียงกันก็ได้อันดับที่อันดับของปัญหาต่าง ๆ ที่มีความสำคัญมากน้อย
กว่ากันและกันได้ ตัวเลขเขียนในตารางอันดับของปัญหาที่มีความสำคัญมากน้อย โดยเปรียบเทียบ
ระหว่างความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนรัฐบาลชาย กับความคิดเห็นของครู
หญิงในโรงเรียนรัฐบาลหญิง ไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในเรื่องที่ว่า
ปัญหานี้มีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่
สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
อิทธิพลของคนอื่น	๑	การรบกวน
การต่อสู้	๒	สุนทรีย
อวดดี	๓	ทะเลาะวิวาท
พูดจาหยาบกระด้าง	๔	การต่อสู้
พูดสลับสับเปลี่ยน	๕	รังแกหรือข่มเหง
พูดจาดีไป	๖	พูดไป
ลักษณะโมฆะ	๗	การคบคิด
การรบกวน	๘	อวดดี
อยู่ไม่สุข	๙	พูดจาหยาบกระด้าง

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
ศูนย์	๑๐	อักษะโมญ
วังแก้วหรือมณฑล	๑๑	ไม่มีการสนใจ
ไม่มีการสนใจ	๑๒	บุคคลสาบาน
ทะเลาะวิวาท	๑๓	บุคคลอื่น
บุคคล	๑๔	ที่โรงเรียน
ทำงานสะเพร่า	๑๕	ทำงานสะเพร่า
ที่โรงเรียน	๑๖	อยู่ไม่สุข
การตกใจ	๑๗	รักจังหวัดคนอื่น

✓ ในตาราง ๔ แสดงว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลชายมีความรู้สึกต่อปัญหาทางพฤติกรรมแตกต่างกับครูในโรงเรียนรัฐบาลหญิง เช่น ครูโรงเรียนรัฐบาลชายรู้สึกว่าการรักจังหวัดคนอื่น การต่อสู้ อวดดี มีความสำคัญเป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ตามลำดับ เป็นต้น แต่ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงรู้สึกว่าการวิวาท การวิวาทกัน ศูนย์ ทะเลาะวิวาท มีความสำคัญเป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ตามลำดับ เป็นต้น

ถ้าจะพิจารณาความสำคัญของปัญหาทางพฤติกรรมจากอันดับน้อยที่สุดไปหาอันดับมากที่สุด ครูทั้งสองโรงเรียนก็มีความรู้สึกแตกต่างกัน ซึ่งปรากฏดังนี้ ครูในโรงเรียนรัฐบาลชายมีความรู้สึกว่าการตกใจสำคัญเป็นอันดับที่ ๑๗ ที่โรงเรียน สำคัญเป็นอันดับที่ ๑๖ ทำงานสะเพร่า สำคัญเป็นอันดับที่ ๑๕ เป็นต้น

ความรู้สึกของครูทั้งสองโรงเรียนที่ใกล้เคียงเท่ากันในตาราง ๔ นี้ คือปัญหาเกี่ยวกับ ทำงานสะเพร่า ซึ่งเป็นอันดับที่ ๑๕ และอันดับที่ใกล้เคียงกันใกล้เคียง ไม่มีการสนใจ ที่โรงเรียนและการต่อสู้

มีสิ่งที่น่าสนใจในตาราง ๔ กล่าวคือ ครูโรงเรียนรัฐบาลชายมีความรู้สึกว่าการรักจังหวัดคนอื่นเป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่มีความสำคัญเป็นอันดับที่ ๑ แต่ในทาง

ตรงกันข้าม ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงกลับมีความรู้สึกว่ามีความสำคัญเป็นอันดับที่ ๑๗
อันดับที่ ๑ ของครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง ได้แก่ การร่ำวรุกราณ ซึ่งปัญหาอันนี้ครู
โรงเรียนรัฐบาลชายเห็นว่ามีความสำคัญเป็นอันดับที่ ๔

ตาราง ๑๐ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า
ปัญหานี้ใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เรียงจากปัญหาที่
สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนราษฎร์ชาย	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์หญิง
รังแกหรือข่มเหง	๑	รังแกหรือข่มเหง
พูดจาดีปะคน	๒	พูดจาดีปะคน
ดูหมิ่น	๓	การคอสู
การร่ำวรุกราณ	๔	อวดดี
อวดดี	๕	ดูหมิ่น
พูดสบถสาบาน	๖	ชักจูงหว่าคนอื่น
ทะเลาะวิวาท	๗	ทะเลาะวิวาท
ชักจูงหว่าคนอื่น	๘	ลักขโมย
อยู่ไม่สุข	๙	พูดสบถสาบาน
ลักขโมย	๑๐	การร่ำวรุกราณ
หนีโรงเรียน	๑๑	พูดปด
การคอสู	๑๒	พูดกระซิบกระซาบ
การคดโกง, ทำงานสะเพร่า	๑๓	หนีโรงเรียน
-	๑๔	การคดโกง
ไม่มีการสนใจ	๑๕	อยู่ไม่สุข
พูดปด	๑๖	ไม่มีการสนใจ
พูดกระซิบกระซาบ	๑๗	ทำงานสะเพร่า

จากการวาง ๑๐ จะเห็นได้ว่า ครูโรงเรียนราษฎร์ชายมีความคิดเห็นใน
ปัญหาทางพฤติกรรมทั้ง ๑๗ หัวข้อมามีสำคัญมากน้อยอย่างไร และแตกต่างกับความคิด
เห็นของครูโรงเรียนราษฎร์หญิง ทั้งนี้คือ ครูโรงเรียนราษฎร์ชายรู้สึกว่ารังแกหรือ
ข่มเหงสำคัญเป็นลำดับที่ ๑ พுகจาตีปมสำคัญเป็นลำดับที่ ๒ ฐานบุตรสำคัญเป็นลำดับ
ที่ ๓ ฯลฯ แต่ครูโรงเรียนราษฎร์หญิงรู้สึกว่ารังแกหรือข่มเหงสำคัญเป็นลำดับที่ ๑
พุกจาตีปมสำคัญเป็นลำดับที่ ๒ และการต่อสู้สำคัญเป็นลำดับที่ ๓ ฯลฯ

อันดับที่ ๑๗ ของครูโรงเรียนราษฎร์ชาย ได้แก่ พุกกระชิบกระชาม อันดับ
ที่ ๑๖ ได้แก่ พุกปลก และอันดับที่ ๑๕ ได้แก่ ไม่มีการสนใจ ส่วนอันดับที่ ๑๗ ของครู
โรงเรียนราษฎร์หญิง ได้แก่ ทำงานสะเพร่า อันดับที่ ๑๖ ได้แก่ ไม่มีการสนใจ และอันดับ
ที่ ๑๕ ได้แก่ โกงของไม่สุข

อันดับที่เท่ากันของความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของปัญหาทางความประพฤติ
ของครูทั้งสองโรงเรียนนี้ คือ รังแกหรือข่มเหง (อันดับที่ ๑) พุกจาตีปม (อันดับที่ ๒)
และทะเลาะวิวาท (อันดับที่ ๓) ส่วนอันดับที่ใกล้เคียงกันนั้น ได้แก่ ไม่มีการสนใจ
ลักขโมย หนีโรงเรียน ชักจูงหวั่นคนอื่น อวดดี ฐานบุตร และการคบโกง

ในการวาง ๑๐ มีสิ่งที่น่าสังเกตอยู่บางประการ ดังนี้

๑. ความสำคัญของปัญหาทางความประพฤติและความรู้สึกของครูโรงเรียน
ราษฎร์ชายอันดับที่ ๑๒ มี ๒ ปัญหาซึ่งเหมือนกัน คือ การคบโกงและทำงานสะเพร่า
ส่วนในโรงเรียนหญิงนั้นไม่มีปัญหาใดที่ใกล้เคียงกัน

๒. การรังแกหรือข่มเหงและพุกจาตีปม ครูโรงเรียนราษฎร์ชายและครูโรงเรียน
ราษฎร์หญิงประเมินค่าและให้อันดับที่ ๑ ๒ ตามลำดับเหมือนกัน

๓. ตั้งแต่อันดับ ๑ ถึงอันดับ ๕ ครูทั้งสองโรงเรียนประเมินค่าของความ
รู้สึกในสำคัญของปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนคล้าย ๆ กัน

ตาราง ๑๑ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์
ในข้อที่ว่า ปัญหาใดที่มีความสำคัญมากที่สุดเรียง
จากปัญหาที่สำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนรัฐบาล	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์
การต่อสู้	๑	รังแกหรือข่มเหง
สูญพันธุ์	๒	ถูกจลาจลปน
ทะเลาะวิวาท	๓	สูญพันธุ์
การร่ำรุกราน	๔	อวดดี
รังแกหรือข่มเหง	๕	การร่ำรุกราน
อวดดี	๖	การต่อสู้
ถูกกระชากกระชาก	๗	ชักจูงหวั่นคนอื่น
ถูกปลก	๘	ทะเลาะวิวาท
ลักษณะโหมย	๙	ถูกสับดสาบาน
ถูกสับดสาบาน	๑๐	ลักษณะโหมย
ถูกจลาจลปน	๑๑	อยู่ไม่สุข
ไม่มีการสนใจ	๑๒	หนีโรงเรียน
ชักจูงหวั่นคนอื่น	๑๓	ถูกปลก
หนีโรงเรียน	๑๔	การคดโกง
อยู่ไม่สุข	๑๕	ถูกกระชากกระชาก
การคดโกง	๑๖	ทำงานสะเพร่า
ทำงานสะเพร่า	๑๗	ไม่มีการสนใจ

ตาราง ๑๑ เป็นตารางรวมที่แสดงความรู้สึกรวมของครูโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ทั้งชายและหญิง เกี่ยวกับความสำคัญที่มีต่อปัญหาทางความประพฤติของเด็กทั้งหมด ในตารางนี้จะเห็นได้ว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลนั้นมีความรู้สึกว่า การต่อสู้ สุนัขหรือ ทะเลาะวิวาท การรบกวนรบกวน เป็นปัญหาสำคัญที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์มีความรู้สึกว่า รังแกหรือข่มเหง พูดยาเสพติด สุนัขหรือ อวดดี เป็นปัญหาสำคัญที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ตามลำดับ เป็นต้น

ถ้านำเอาความรู้สึกรวมของครูทั้งสองโรงเรียนในตาราง ๑๑ มาเปรียบเทียบกันแล้ว ไม่มีรายการของปัญหาข้อใดที่ใกล้เคียงเท่ากัน และถ้าพิจารณาอันดับที่ใกล้เคียงกันจะใกล้เคียงปัญหาเหล่านี้ คือ ทำงานสะเพร่า ลักขโมย หนีโรงเรียน อวดดี พูดยาเสพติด การรบกวนรบกวน สุนัขหรือ และการคบโกง

มีสิ่งที่น่าสนใจในตารางนี้ คือ ลำดับของความสำคัญตั้งแต่อันดับที่ ๑ - ๕ ของปัญหาทั้งหมดเกือบเป็นปัญหาคู่กัน เช่น อันดับที่ ๒ ของโรงเรียนรัฐบาล คือ การต่อสู้ สุนัขหรือ แต่เป็นอันดับที่ ๓ ของโรงเรียนราษฎร์ หรืออันดับที่ ๔ ของโรงเรียนรัฐบาล คือ การรบกวนรบกวน แต่เป็นอันดับที่ ๕ ของโรงเรียนราษฎร์ หรืออันดับที่ ๑๑ ของโรงเรียนรัฐบาล คือ ทำงานสะเพร่า แต่เป็นอันดับที่ ๑๒ ของโรงเรียนราษฎร์ เหล่านี้เป็นต้น

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมชนิดใดที่ควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด

การวิเคราะห์คำตอบของครูที่แสดงถึงความยากลำบากที่ครูมีต่อปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมนั้น ได้ดำเนินการตามลำดับเหมือนกับการวิเคราะห์คำตอบเรื่องปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด และได้ผลปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑๒ ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดมีความยุ่งยากลำบากมากน้อยเพียงใด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู

	โรงเรียนรัฐบาล						โรงเรียนราษฎร์					
	ครูชาย		ครูหญิง		รวม		ครูชาย		ครูหญิง		รวม	
	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย	คะแนน	เฉลี่ย
ทำงานสะอาด	๔๕๓	๒๓.๔๔	๔๖๔	๑๖.๐๐	๔๑๓	๑๙.๑๐	๔๔๖	๒๑.๔๔	๔๔๖	๑๘.๓๓	๑๐๔๒	๒๐.๐๔
ไม่สนใจ	๔๕๒	๒๓.๓๕	๖๔๓	๒๒.๓๑	๑๐๙๕	๒๒.๕๐	๖๓๖	๒๓.๐๔	๕๒๔	๑๙.๕๑	๑๒๐๐	๒๓.๐๘
พูดปก	๕๔๕	๒๔.๔๖	๕๕๐	๒๐.๓๔	๑๑๓๕	๒๓.๖๕	๕๕๓	๒๒.๒๔	๓๓๓	๒๓.๓๐	๑๒๙๔	๒๔.๔๔
ลักษณะไม่	๕๒๔	๒๓.๕๓	๖๒๔	๒๑.๕๖	๑๑๕๓	๒๔.๑๐	๕๓๓	๑๙.๐๔	๕๖๔	๒๑.๐๓	๑๐๙๖	๒๐.๑๑
พูดจาดีกับ	๔๔๖	๒๕.๕๔	๕๑๔	๑๓.๔๖	๑๐๐๔	๒๐.๕๒	๕๖๓	๒๒.๑๑	๕๓๔	๑๙.๔๑	๑๐๙๔	๒๑.๑๑
หน้าโรงเรียน	๕๕๐	๓๑.๐๕	๖๓๕	๒๑.๕๐	๑๒๒๕	๒๕.๕๒	๕๖๖	๒๒.๖๔	๖๒๒	๒๓.๐๔	๑๑๘๘	๒๒.๕๕
อยู่ไม่สุข	๔๖๓	๒๔.๕๔	๔๑๔	๑๔.๕๑	๘๗๕	๑๙.๕๔	๕๒๓	๒๑.๐๔	๕๕๓	๒๑.๑๑	๑๐๗๔	๒๑.๖๑
ซัดจูงหวั่นคนอื่น	๔๓๓	๒๒.๓๕	๓๔๒	๑๓.๑๓	๘๑๕	๑๖.๕๔	๕๒๒	๒๐.๔๔	๔๕๓	๑๖.๕๕	๙๕๔	๑๘.๒๕
อวดดี	๔๓๑	๒๒.๖๔	๔๓๓	๑๖.๕๕	๙๐๔	๑๘.๕๒	๕๖๐	๒๒.๕๐	๕๓๕	๑๙.๔๑	๑๐๙๕	๒๑.๐๖
พูดกระซิบกระซาบ	๔๔๓	๒๕.๓๒	๔๕๕	๑๓.๐๓	๘๙๒	๒๐.๕๖	๔๓๑	๑๓.๒๔	๕๒๔	๑๙.๕๕	๙๕๔	๑๘.๕๕
พูดสลับสวาท	๔๕๐	๒๓.๖๔	๖๒๔	๒๑.๖๕	๑๐๗๔	๒๒.๕๖	๖๐๐	๒๔.๐๐	๖๕๑	๒๔.๑๑	๑๒๕๑	๒๔.๐๖
ทะเลาะวิวาท	๔๔๔	๒๕.๓๕	๔๖๑	๑๕.๕๐	๙๐๕	๑๙.๖๔	๖๔๓	๒๕.๔๔	๔๓๒	๑๓.๕๔	๑๑๑๔	๒๑.๕๒
การวางารุกราณ	๓๖๕	๑๙.๕๒	๔๕๖	๑๕.๓๒	๘๒๕	๑๓.๑๔	๕๕๓	๒๒.๑๒	๔๖๓	๑๓.๓๐	๑๐๑๖	๑๙.๕๕
สุมทรัพย์	๔๒๒	๒๒.๒๑	๔๕๕	๑๕.๓๑	๘๖๖	๑๘.๐๔	๕๕๔	๒๓.๓๖	๕๕๖	๒๒.๐๓	๑๑๑๐	๒๒.๕๔
รังแกหรือข่มเหง	๓๑๒	๑๖.๕๒	๔๓๔	๑๖.๓๔	๗๔๖	๑๖.๓๓	๔๕๔	๑๓.๕๕	๕๐๖	๑๘.๓๔	๘๕๔	๑๖.๕๒
การคอสดู	๔๒๓	๒๒.๕๓	๕๐๒	๑๓.๓๑	๙๒๕	๑๙.๓๕	๖๖๕	๒๖.๖๐	๕๖๐	๒๐.๓๔	๑๒๒๕	๒๓.๕๖
การคบคิด	๔๓๖	๒๔.๓๕	๖๕๔	๒๒.๖๕	๑๑๒๔	๒๓.๕๐	๕๕๓	๒๓.๓๒	๕๕๑	๒๐.๐๔	๑๑๓๔	๒๑.๕๑

ตาราง ๑๒ เป็นตารางแสดงคะแนนของแต่ละปัญหาในแต่ละโรงเรียนที่มีอัตรา
คะแนนไม่เท่ากัน และเพื่อต้องการทราบว่าค่าของครูแต่ละเพศในแต่ละโรงเรียน
กิตติ หรือจะพิจารณาเฉพาะประเภทโรงเรียนต่อโรงเรียนกิตติ มีนัยสำคัญตามความหมาย
ของวิชาการสถิติหรือไม่ ผู้เขียนได้คำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ ซึ่งได้ผลดังนี้

๑. ค่าสหสัมพันธ์ค่าของครูโรงเรียนรัฐบาลชาย กับครูโรงเรียนรัฐบาล
หญิงเท่ากับ .๔๖๔ หมายความว่า มีนัยสำคัญต่ำ

๒. ค่าสหสัมพันธ์ค่าของครูโรงเรียนราษฎร์ชาย กับครูโรงเรียนราษฎร์
หญิงเท่ากับ .๒๑๒ หมายความว่า มีนัยสำคัญที่ต่ำลง

๓. ค่าสหสัมพันธ์ค่าของครูโรงเรียนรัฐบาล กับครูโรงเรียนราษฎร์เท่ากับ
.๔๒๒ หมายความว่า มีนัยสำคัญต่ำ

ถ้าจะนำคะแนนหรืออัตราเฉลี่ยของแต่ละปัญหาในตาราง ๑๒ มาเรียงลำดับกัน
ก็จะได้อันที่ความรู้ลึกซึ้งมากในการควบคุมปัญหาของครูแต่ละเพศแต่ละโรงเรียน
ดังนั้น เพื่อความสะดวกและให้เห็นให้ชัดเจน ผู้เขียนจึงได้แสดงอันที่ความรู้ลึกซึ้งมาก
ลำดับในการควบคุมปัญหาของครูโรงเรียนรัฐบาลชาย กับครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงไว้ใน
ตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑๓ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิงในเรื่องที่ว่า
ปัญหานิดใดควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด เรียงจาก
ปัญหาควบคุมยากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
หนี้โรงเรียน	๑	การตกใจ
พูดผิด	๒	ไม่มีการสนใจ
ลักษณะโมฆ	๓	หนี้โรงเรียน
ทะเลาะวิวาท	๔	ลักษณะโมฆ
พูดจาดีปน	๕	พูดจาสมอบาบา

โรงเรียนรัฐบาลชาย	อันดับที่	โรงเรียนรัฐบาลหญิง
ทุกกระชั้นกระเบา	๖	ทุกปด
การคคโกง	๗	ทุกจาอัปคน
อญไมสุร	๘	การทอสุ
ทำงานสะเพรา	๙	ทุกกระชั้นกระเบา
ไม่มีการสนใจ	๑๐	อวกค
ทุกสมบตสาบาน	๑๑	วังแกหรือชมเพง
ชักจูงหะคนอื่น	๑๒	ทำงานสะเพรา
อวกค	๑๓	ทะเลาะวิวาท
การทอสุ	๑๔	การราวรุกราน
สุนนุหรี	๑๕	สุนนุหรี
การราวรุกราน	๑๖	อญไมสุร
วังแกหรือชมเพง	๑๗	ชักจูงหะคนอื่น

จากตาราง ๑๓ ลำดับความยากลำบากในการควบคุมปัญหาของครูโรงเรียน
รัฐบาลชายแตกต่างกับของครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง กล่าวคือ ครูโรงเรียนรัฐบาลชาย
รู้ดีกว่า หนีโรงเรียน ทุกปด ลักขะโมย เป็นปัญหาที่ควบคุมยากเป็นที่ ๑ ๒ ๓ แต่ครู
โรงเรียนรัฐบาลหญิงกลับรู้ดีกว่า การคคโกง ไม่มีการสนใจ หนีโรงเรียน เป็นปัญหาที่
ควบคุมยากเป็นที่ ๑ ๒ ๓

อนึ่ง ถ้าจะพิจารณาปัญหาจากอันดับที่ ๑๗ ขึ้นไปหาปัญหาลำดับที่ ๑ บางก็ไม่
เหมือนกันอีก เช่น อันดับที่ ๑๗ ของครูโรงเรียนรัฐบาลชาย ได้แก่ วังแกหรือชมเพง
แต่ของครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง ได้แก่ ชักจูงหะคนอื่น เป็นต้น

ปัญหาที่ได้อันดับที่เท่ากันตามตาราง ๑๓ มีเพียงปัญหาเดียวได้แก่อันดับที่ ๑๕
คือ สุนัขพริ นอกจากนั้นปัญหาที่ได้อันดับใกล้เคียงกันอีก ๔ ปัญหา คือ ถักชะโหมบ
ผูกจาดำปก ทนโรงเรียน และก้าวร้าวรุกราน

ตาราง ๑๔ ความถี่เห็นของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงในข้อที่ว่า
ปัญหานี้ใกล้เคียงความยุ่งยากลำบากมากน้อยเพียงใด เรียงจาก
ปัญหาที่ความยุ่งยากลำบากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

โรงเรียนราษฎร์ชาย	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์หญิง
ไม่มีการสนใจ	๑	ผูกปก
การต่อสู้	๒	ผูกสมุดสากาน
ทะเลาะวิวาท	๓	ทนโรงเรียน
ผูกสมุดสากาน	๔	อยู่ไม่สุข
สุนัขพริ	๕	สุนัขพริ
การกดโกง	๖	ถักชะโหมบ
ทนโรงเรียน	๗	การต่อสู้
ผูกจาดำปก	๘	การกดโกง
อวกคิ	๙	ผูกจาดำปก อวกคิ
ผูกปก	๑๐	-
ก้าวร้าวรุกราน	๑๑	ผูกกระเชียบกระชาบ
ทำงานสะเพร่า	๑๒	ไม่มีการสนใจ
อยู่ไม่สุข	๑๓	รังแกหรือข่มเหง
ชักจูงหวั่นคนอื่น	๑๔	ทำงานสะเพร่า
ถักชะโหมบ	๑๕	ทะเลาะวิวาท
รังแกหรือข่มเหง	๑๖	ก้าวร้าวรุกราน
ผูกกระเชียบกระชาบ	๑๗	ชักจูงหวั่นคนอื่น

ตาราง ๑๔ เป็นตารางแสดงลำดับความยากลำบากในการควบคุมปัญหาของครูในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิงเหมือนกับตาราง ๑๓ ซึ่งเป็นตารางที่แสดงลำดับความยากลำบากในการควบคุมปัญหาของครูในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง ในตารางนี้ลำดับความยากลำบากในการควบคุมปัญหาของครูโรงเรียนราษฎร์ชายคงแตกต่างกับของครูโรงเรียนราษฎร์หญิง เช่น ในโรงเรียนราษฎร์ชาย ไม่มีการสนใจ การทอดูทะเลาะวิวาท เป็นลำดับที่ ๑ ๒ ๓ ส่วนในโรงเรียนราษฎร์หญิง พูกลก พுகสมรสสาบานที่โรงเรียน เป็นลำดับที่ ๑ ๒ ๓ เป็นต้น

อนึ่ง ปัญหาที่ไล่อันดับที่ ๑๗ หรือเหนืออันดับที่ ๑๗ ขึ้นมาตามที่ครูทั้งสองโรงเรียนมีความรู้ถึงความยากลำบากในการควบคุมและไต่ประเมิณค่าไว้แล้ว ก็ไม่เหมือนกัน เช่น พูกกระต๊อกระต๊อเป็นอันดับที่ ๑๗ ในโรงเรียนราษฎร์ชาย แต่ ชักจูงหวั่นคนอื่นเป็นอันดับที่ ๑๗ ในโรงเรียนราษฎร์หญิง ดังนี้เป็นต้น

ในตาราง ๑๔ ปัญหาที่ไล่อันดับเท่ากันได้แก่ การสูบบุหรี่ (อันดับที่ ๕) ส่วนอันดับที่ไล่เคียงกัน ไต่แก ห้างานสะเทร่า พูกจาต๊อปณ อวคคิ พูกสมรสสาบานและการคคโกง

ตาราง ๑๕ ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลและในโรงเรียนราษฎร์
ในข้อที่ว่า ปัญหาชนิดใดควบคุมยากลำบากมากน้อยเพียงใด
เรียงจากปัญหาที่ควบคุมยากลำบากที่สุดไปหาปัญหาที่ง่ายน้อย
ที่สุด

โรงเรียนรัฐบาล	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์
พมโรงเรียน	๑	พูกลก
ลักขะโมย	๒	พูกสมรสสาบาน
พูกลก	๓	การทอดู
การคคโกง	๔	ไม่มีการสนใจ
ไม่มีการสนใจ	๕	สูบบุหรี่

โรงเรียนรัฐบาล	อันดับที่	โรงเรียนราษฎร์
ทุกสมณสาบาน	๖	ที่โรงเรียน
ทุกจาตีปน	๗	การคดโกง
ทุกกระต๊อบกระราบ	๘	อยู่ไม่สุข
ทะเลาะวิวาท	๘	ทะเลาะวิวาท
การทอสู	๑๐	ทุกจาตีปน
ทำงานสะเพร่า	๑๑	อวกคิ
อวกคิ	๑๒	ลักขโมย
อยู่ไม่สุข	๑๓	ทำงานสะเพร่า
สูบบุหรี่	๑๔	การรวารุกราณ
การรวารุกราณ	๑๕	ลักขโมยคนอื่น
ลักขโมยคนอื่น	๑๖	ทุกกระต๊อบกระราบ
รังแกหรือข่มเหง	๑๗	รังแกหรือข่มเหง

ตาราง ๑๕ เป็นตารางแสดงความขาด้านมากในการควบคุมปัญหาของครู
ทั้งชายและหญิงในโรงเรียนรัฐบาล กับครูทั้งชายและหญิงในโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งเมื่อ
พิจารณาปัญหาทั้ง ๑๗ หัวข้อแล้วจะเห็นได้ว่า ในโรงเรียนรัฐบาลนั้นที่โรงเรียน ลัก-
ขโมย ทุกปก เป็นปัญหาที่ครูรู้สึกว่าคุณค่ามากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ตามลำดับ แต่ในโรงเรียน
ราษฎร์ครูรู้สึกว่าคุณค่ามากที่สุด ทุกปก ทุกสมณสาบาน การทอสู เป็นปัญหาที่คุณค่ามากที่สุดเป็นลำดับที่ ๑
๒ ๓

ปัญหาที่ไล่อันดับที่เท่ากันในตาราง ๑๕ ได้แก่ ทะเลาะวิวาท (อันดับที่ ๘)
และรังแกหรือข่มเหง (อันดับที่ ๑๗) ส่วนปัญหาที่ไล่อันดับใกล้เคียงกัน คือ ทำงาน
สะเพร่า ไม่มีการสนใจ ทุกปก ลักขโมยคนอื่น อวกคิ การรวารุกราณ

ความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุดและปัญหาที่ความยุ่งยากที่สุด

การวิเคราะห์ผลความชั่วร้ายนี้ได้แสดงไว้ในตาราง ๑๖ และตาราง ๑๗ ซึ่ง
จะกล่าวเป็นลำดับไป ดังนี้

ตาราง ๑๖ ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดสำคัญมากที่สุด จำแนกตามประเภทโรงเรียน และเพศของครู

	โรงเรียนรัฐบาล						โรงเรียนราษฎร์					
	ครูชาย		ครูหญิง		รวม		ครูชาย		ครูหญิง		รวม	
	๑๔ คน	ร้อยละ	๒๔ คน	ร้อยละ	๔๘ คน	ร้อยละ	๒๕ คน	ร้อยละ	๒๓ คน	ร้อยละ	๔๘ คน	ร้อยละ
หน่วยงานสะเพรา	๔	๒๘.๖๐	๑๓	๕๔.๑๖	๑๗	๓๕.๐๐	๖	๒๔.๐๐	๑๑	๔๗.๖๑	๑๗	๓๕.๖๕
ไม่สนใจ	๑๓	๖๔.๒๑	๑๖	๕๕.๑๖	๒๙	๖๐.๔๑	๑๐	๔๐.๐๐	๑๔	๕๖.๕๒	๒๔	๔๖.๑๕
พูดปก	๒	๑๐.๕๓	๖	๒๕.๐๐	๘	๑๖.๖๗	๓	๑๒.๐๐	๑๐	๔๓.๔๘	๑๓	๒๖.๖๖
ลักษณะไม่	๖	๓๑.๕๘	๔	๑๖.๖๗	๑๐	๒๐.๘๓	๓	๑๒.๐๐	๑๒	๕๒.๑๗	๑๕	๓๑.๒๕
พูดจาดี	๓	๑๕.๗๙	๓	๑๒.๕๐	๖	๑๒.๕๐	๔	๑๖.๐๐	๑	๔.๓๕	๕	๑๐.๔๑
หนีโรงเรียน	๑๑	๕๗.๘๙	๑๔	๕๘.๓๓	๒๕	๕๑.๐๔	๑๓	๕๒.๐๐	๑๓	๕๖.๕๒	๒๖	๕๔.๑๖
อยู่ไม่สุข	๒	๑๐.๕๓	๑	๔.๑๖	๓	๖.๒๕	๒	๘.๐๐	๑	๔.๓๕	๓	๖.๒๕
ชักจูงคนอื่น	—	—	—	—	—	—	๑	๔.๐๐	๑	๔.๓๕	๒	๔.๑๖
อวดดี	๓	๑๕.๗๙	๓	๑๒.๕๐	๖	๑๒.๕๐	๔	๑๖.๐๐	๑	๔.๓๕	๕	๑๐.๔๑
พูดกระซิบกระซาบ	—	—	๑	๔.๑๖	๑	๒.๐๘	—	—	๒	๘.๖๙	๒	๔.๑๖
พูดสลับสวาท	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
ทะเลาะวิวาท	—	—	๒	๘.๓๓	๒	๔.๑๖	๑	๔.๐๐	๓	๑๓.๐๔	๔	๘.๓๓
การวางารุกราน	๑	๕.๒๖	๑	๔.๑๖	๒	๔.๑๖	๑	๔.๐๐	๑	๔.๓๕	๒	๔.๑๖
ดูหมิ่น	๔	๒๑.๐๕	—	—	๔	๘.๓๓	๔	๑๖.๐๐	๑	๔.๓๕	๕	๑๐.๔๑
รังแกหรือข่มเหง	๑	๕.๒๖	๑	๔.๑๖	๒	๔.๑๖	๑	๔.๐๐	—	—	๑	๒.๐๘
การต่อสู้	—	—	๒	๘.๓๓	๒	๔.๑๖	๑	๔.๐๐	๑	๔.๓๕	๒	๔.๑๖
การคบคิด	๒	๑๐.๕๓	๖	๒๕.๐๐	๘	๑๖.๖๗	๕	๒๐.๐๐	๔	๑๗.๓๙	๙	๑๘.๗๕

จากตาราง ๑๖ จะเห็นได้ว่า ในโรงเรียนรัฐบาลนั้นครูชายมีความคิดเห็น
ว่า เด็กไม่สนใจในการเรียนเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด รองลงมาคือ หนีโรงเรียนและ
ทำงานสะเพร่า ตามลำดับ ส่วนครูหญิงมีความคิดเห็นว่า ทำงานสะเพร่าเป็นปัญหาที่
สำคัญที่สุด รองลงมาคือ เด็กไม่สนใจในการเรียนและหนีโรงเรียน ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุป ในโรงเรียนรัฐบาลนั้น เด็กไม่สนใจในการเรียน ทำงาน
สะเพร่า กับหนีโรงเรียน เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดลดหลั่นกันลงมา

สำหรับในโรงเรียนราษฎร์ ครูชายมีความคิดว่า หนีโรงเรียนเป็นปัญหาที่สำคัญ
ที่สุด รองลงมาคือ เด็กไม่สนใจในการเรียนและสูบบุหรี่ตามลำดับ ส่วนครูหญิงนั้น
เห็นว่า หนีโรงเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุด รองลงมาคือ ไม่สนใจในการเรียนและลัก-
ขโมย ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปในโรงเรียนราษฎร์หนีโรงเรียน ไม่มีการสนใจ ลักขโมย
เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดลดหลั่นกันลงมา

มีข้อที่น่าสนใจแตกต่างระหว่างโรงเรียนสองประเภทนี้ กล่าวคือ หนีโรงเรียนและ
เด็กไม่มีการสนใจเป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่ครูเห็นว่าสำคัญคล้ายคลึงกัน

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดตามผลที่ได้ในตาราง ๑๖ นี้ ได้กล่าวมาแล้ว
ครั้งหนึ่งในตาราง ๔ ซึ่งถ้านำเอาผลที่ได้ในตาราง ๔ มาเปรียบเทียบกับผลที่ได้ตาม
ตาราง ๑๖ นี้ จะไม่เหมือนกัน เหตุที่เป็นดังนี้ อาจเป็นเพราะความคิดเห็นของครูที่ตอบ
ในแบบสอบถามตอนที่ ๒ เป็นการตอบตามความสำคัญของปัญหาแต่ละหัวข้อ ๆ ไม่ใช่เป็น
การนำเอาปัญหาทั้งหมด ๑๗ หัวข้อมาเปรียบเทียบกับความยิ่งย่อนิ่งกับและกัน หรือ
อาจเป็นเพราะแบบสอบถามที่ผู้เขียนใช้สำรวจไม่กระจางแจ้งรัดกุม จึงทำให้ได้คำตอบ
ไม่รัดกุม ดังนี้ เป็นต้น

ตาราง ๑๗ ความคิดเห็นของครูในข้อที่ว่า มีอุปสรรค ต่อกิจกรรมชนิดใดความทุกข์ยากที่สุด จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศของครู

	โรงเรียนรัฐบาล						โรงเรียนราษฎร์					
	ครูชาย		ครูหญิง		รวม		ครูชาย		ครูหญิง		รวม	
	๑๕ คน	ร้อยละ	๒๕ คน	ร้อยละ	๔๔ คน	ร้อยละ	๒๕ คน	ร้อยละ	๒๗ คน	ร้อยละ	๕๒ คน	ร้อยละ
ทำงานสะอาด	๑๐	๕๒.๖๓	๕	๓๑.๐๓	๑๕	๓๕.๕๔	๑๐	๔๐.๐๐	๑๕	๕๕.๕๕	๒๕	๔๘.๐๘
ไม่สนใจ	๓	๑๕.๗๙	๑๐	๓๕.๕๔	๑๓	๒๙.๐๙	๗	๒๘.๐๐	๕	๓๓.๓๓	๑๒	๓๐.๗๗
พูด	๓	๑๕.๗๙	๑๐	๓๕.๕๔	๑๓	๒๙.๐๙	๔	๑๖.๐๐	๐๖	๕๕.๕๕	๑๐	๑๙.๒๓
ลักษณะไม่	๕	๒๖.๓๑	๑๒	๔๑.๓๕	๑๗	๓๘.๕๙	๕	๒๐.๐๐	๔	๒๙.๖๓	๑๒	๒๓.๐๘
พูดจาดี	๒	๑๐.๕๓	๕	๑๙.๒๓	๗	๑๖.๓๖	๕	๒๐.๐๐	๓	๑๑.๑๑	๗	๑๓.๔๖
หนีโรงเรียน	๕	๒๖.๓๑	๕	๑๙.๒๓	๑๐	๒๒.๗๒	๗	๒๘.๐๐	๑๐	๓๗.๐๓	๑๗	๓๒.๖๙
อยู่ไม่สุข	๕	๒๖.๓๑	๒	๘.๐๐	๗	๑๖.๓๖	๕	๒๐.๐๐	๓	๑๑.๑๑	๗	๑๓.๔๖
ขัดใจหวั่นคนอื่น	๑	๕.๒๖	-	-	๑	๒.๒๗	๒	๘.๐๐	๑	๓.๗๐	๓	๕.๗๗
อวดดี	๑	๕.๒๖	๑	๓.๙๕	๒	๔.๕๕	๕	๒๐.๐๐	๑	๓.๗๐	๕	๙.๖๑
พูดกระตือรือร้น	-	-	๑	๓.๙๕	๑	๒.๒๗	๑	๔.๐๐	-	-	๑	๑.๙๒
พูดสบาย	๓	๑๕.๗๙	-	-	๓	๖.๘๑	๑	๔.๐๐	-	-	๑	๑.๙๒
ทะเลาะวิวาท	-	-	๑	๓.๙๕	๑	๒.๒๗	๓	๑๒.๐๐	-	-	๓	๕.๗๗
การวางภาระงาน	๑	๕.๒๖	-	-	๑	๒.๒๗	-	-	๒	๗.๔๑	๒	๓.๘๕
สมมุติ	๑๐	๕๒.๖๓	-	-	๑๐	๒๒.๗๒	๕	๒๐.๐๐	๑	๓.๗๐	๑๐	๑๙.๒๓
รังแกหรือข่มเหง	-	-	-	-	-	-	๑	๔.๐๐	-	-	๑	๑.๙๒
การทอสู	-	-	๒	๘.๐๐	๒	๔.๕๕	๕	๒๐.๐๐	-	-	๕	๙.๖๑
การคบคิด	๕	๒๖.๓๑	๑๑	๓๙.๕๕	๑๕	๓๓.๖๓	๖	๒๔.๐๐	๕	๒๙.๖๓	๑๑	๒๑.๕๖

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่าในโรงเรียนรัฐบาลนั้นครูชายมีความคิดเห็นว่า ทำงานสะอาดและสุนทรีย์เป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุด รองลงมาคือ พูดยาเสพติด ส่วนครูหญิงมีความคิดเห็นว่า ลักขโมยเป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุด รองลงมาคือ การคบโกงและไม่มีการสนใจ กับ พูดยาเสพติด ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปในโรงเรียนรัฐบาลทำงานสะอาด ลักขโมย การคบโกง เป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุดลดอันดับลงมาตามลำดับ

สำหรับในโรงเรียนราษฎร์ ครูชายมีความคิดเห็นว่า ทำงานสะอาดเป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุด รองลงมาคือ สุนทรีย์และพูดยาเสพติด ตามลำดับ ส่วนครูหญิงนั้นเห็นว่า พูดยาเสพติด เป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุด รองลงมาคือ ทำงานสะอาดและที่โรงเรียนตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปในโรงเรียนราษฎร์ทำงานสะอาด พูดยาเสพติด ที่โรงเรียน เป็นปัญหาที่ควบคุมมากที่สุดลดอันดับลงมาตามลำดับ

มีข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาที่ควบคุมมากที่สุดระหว่างโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ ทั้งนี้คือ ทำงานสะอาดเป็นปัญหาที่ควบคุมที่สุดในโรงเรียนทั้งสองประเภท

อนึ่ง ผลที่ได้ตามตาราง ๑๗ นี้ ก็ได้นำมาเปรียบเทียบกับตาราง ๑๖ ซึ่งถ้าหากเอาผลที่ได้ตามตาราง ๑๗ มาเปรียบเทียบกับผลที่ได้ในตาราง ๑๖ ก็จะไม่เหมือนกัน โดยเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วในท้ายตาราง ๑๖

การสรุปความและข้อเสนอนะ

พื้นฐานของการศึกษาวิชาเรื่องนี้

เมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้น ปัญหาต่าง ๆ ทางสังคมก็มีมากขึ้นตามลำดับ ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของคนเป็นปัญหาหนึ่งทางสังคม ถ้าคนมีความประพฤติที่ดีก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมนั้น ๆ มีความสงบเรียบร้อย ไม่มีการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ปัญหาทางอาชญากรรมก็ไม่มีเกิดขึ้น ในทางตรงข้าม ถ้าบุคคลในสังคมต่างเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ไม่ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม คอยคิดร้ายกันอยู่เสมอ ปัญหาทางอาชญากรรมก็จะมีมากขึ้น

ความประพฤติของ เด็กที่เห็นหากไม่ได้รับการฝึกฝนอบรมให้ถูกต้องแต่เยาว์วัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กแรกเริ่มเข้ามาสู่โรงเรียน ความประพฤติที่ไม่ดีจะเป็นทางนำไปสู่ปัญหาทางอาชญากรรมได้ในภายภาคหน้า ดังนั้น โรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญในการกล่อมเกลอบรมบ่มนิสัยเด็กให้เป็นคนมีความประพฤติที่ดีเสียแต่เนิ่น ๆ ปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กในโรงเรียนก็มีมากมายหลายอย่าง การศึกษาเรื่องนี้ได้เลือกมาเพียงบางปัญหาที่คิดว่าเกิดขึ้นในโรงเรียนบ่อย ๆ เพื่อต้องการทราบสถานการณ์ที่เป็นจริงเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยว่าครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเกิดของปัญหา ความรู้สึกของครูที่มีต่อปัญหาและความยากลำบากในการควบคุมปัญหาเหล่านั้นอย่างไร เพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขอย่างถูกต้องและเป็นแนวทางการแก้ไขต่อไป

สรุปวิธีการและการดำเนินการในเรื่องนี้

กลุ่มตัวอย่างครูที่ใช้ทดสอบครั้งนี้มีจำนวน ๑๐๐ คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง เป็นครูประจำชั้นที่สอนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวม ๕๐ โรงเรียนในจังหวัดพระนคร มีอายุระหว่าง ๒๐ ปี ถึง ๕๕ ปี ส่วนมากเป็นครูที่มคอวุฒิมัธยมศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ใช้ข้อสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าที่ดัดแปลงมาจากลิกเกิ้ลและสำนักสถิติกลาง สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ แจกจ่ายไปให้ครูที่ครอบงำตามความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรม ๑๗ - หัวข้อ รอยเห็นที่ครูกาในมาตราส่วนประมาณค่าได้กำหนดคะแนนให้แต่ละข้อ ดังนี้ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย แล้วนำคะแนนเหล่านั้นมาแจกแจงเป็นร้อยละ หากค่าที่เบี่ยงเบนไปจากความเบี่ยงเบนมาตราฐาน แล้วคิดคะแนนใหม่ ซึ่งอนุมานว่าเป็นการแจกแจงตามปกติสามารถเปรียบเทียบกันได้ นอกจากนั้น นำคะแนนใหม่มาเรียงลำดับที่จากมากไปหาน้อยเป็นเรื่อง ๆ ไปตามความมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ในการศึกษาพิจารณา

ผลของการค้นคว้าโดยย่อ

๑. ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า

๑) โรงเรียนรัฐบาลชายกับโรงเรียนรัฐบาลหญิง มีลำดับการเกิดของปัญหาไม่เหมือนกัน เช่น ทุกสัปดาห์สอบ ทุกจาตปณ ไม่มีการสนใจ ทำงานสะอาด ทุกกระขี้กระขาน เป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ตามลำดับของโรงเรียนรัฐบาลชาย ส่วนโรงเรียนรัฐบาลหญิง อันดับที่ยี่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ไ้แก่ ชักจูงหวั่นคนอื่น ทุกปด และอยู่ไม่สุข ทุกกระขี้กระขาน ไม่มีการสนใจ (อันดับ ๓ ไม่มี เพราะอันดับที่ ๒ มี ๒ ปัญหาที่ใดอันดับเท่ากัน)

๒) โรงเรียนรัฐบาลชายกับโรงเรียนรัฐบาลหญิงมีปัญหาที่เกิดใกล้เคียงกันเท่ากัน คือ อันดับที่ยี่ ๔ และอันดับที่ยี่ ๑๗ ซึ่งใกล้เคียง การคบและการคบใคร ส่วนอันดับที่ยี่ใกล้เคียง ไ้แก่ ไม่มีการสนใจ ลักขระโมย ทุกกระขี้กระขาน สุนัขเหว และวิ่งแกล้วหรือหมก

๓) โรงเรียนราษฎร์ชายกับโรงเรียนราษฎร์หญิงมีการเกิดของปัญหาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยไม่เหมือนกัน เช่น ในโรงเรียนราษฎร์ชาย ทุกจาตปณ ไม่มีการสนใจ ชักจูงหวั่นคนอื่น ทุกกระขี้กระขาน ทุกปด เกิดเป็นอันดับที่ยี่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ตามลำดับ แต่ในโรงเรียนราษฎร์หญิง ทุกสัปดาห์สอบ เกิดเป็นอันดับที่ยี่ ๑ อันดับ ๒ ๓ ๔

ไฉน ไม่มีการสนใจ พุทธกระษิณกระชาบ ชักจูงหวั่นคนอื่นตามลำดับ ส่วนอันดับที่ ๕
ไฉนการการวาวรุกรานและหนีโรงเรียน เพราะไฉนอันดับเท่ากัน

๔) โรงเรียนราษฎร์ชายและโรงเรียนราษฎร์หญิงมีปัญหาที่เกิดขึ้นไฉนกับ
เท่ากันคือ อันดับที่ ๒ ไฉนการไม่มีความสนใจ ส่วนอันดับที่ไล่เคียงกันนั้น ไฉน ทำงาน
สะเพร่า ลักขระโมย อยู่ไม่สุข ชักจูงหวั่นคนอื่น พุทธกระษิณกระชาบและรังแกหรือข่มเหง

๕) โรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์มีการเกิดของปัญหาไม่เหมือนกัน
คือ โรงเรียนรัฐบาล พุทธจาตีปน พุทธกระษิณกระชาบ พุทธสวดสาบาน อยู่ไม่สุข ไม่มีการ
สนใจ เป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนราษฎร์ ไม่มีการสนใจ เป็น
อันดับ ๑ อันดับที่ ๒ ๓ ๔ ๕ ไฉน ชักจูงหวั่นคนอื่น พุทธจาตีปน พุทธกระษิณกระชาบ
พุทธสวดสาบาน ตามลำดับ

๖) อันดับเท่ากันของโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ คือ อันดับที่ ๑
กับอันดับที่ ๗ ไฉน ทำงานสะเพร่าและอยู่ไม่สุข ส่วนอันดับที่ไล่เคียงกันนั้น ไฉน
พุทธปก ลักขระโมย พุทธจาตีปน ชักจูงหวั่นคนอื่น อวดก็ พุทธกระษิณกระชาบ พุทธสวดสาบาน
และทะเลาะวิวาท

๒. ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กมีมากน้อยเพียงใด
ปรากฏว่า

๑) ความรู้สึกของครูโรงเรียนรัฐบาลชาย กับครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงที่มี
ต่อปัญหาเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อยไม่เหมือนกัน เช่นครูโรงเรียนรัฐบาล
ชายเห็นว่า ชักจูงหวั่นคนอื่น การทอสู อวดก็ พุทธกระษิณกระชาบ พุทธสวดสาบาน เป็น
ลำดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงเห็นว่า การวาวรุกราน
มีความสำคัญเป็นลำดับที่ ๑ ตามบุตรเป็นลำดับที่ ๒ ทะเลาะวิวาทเป็นลำดับที่ ๓ การ
ทอสูเป็นลำดับที่ ๔ และลำดับที่ ๕ คือ รังแกหรือข่มเหง เป็นต้น

๒) ลำดับที่เท่ากันของความรู้สึกของครูโรงเรียนทั้งสองนั้น ไฉน ทำงาน
สะเพร่า เพราะเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนลำดับที่ไล่เคียงกัน ไฉน ไม่มีการสนใจ หนีโรง-
เรียน และการทอสู

๓) ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กในโรงเรียน
 ราษฎรชายกับโรงเรียนราษฎรหญิง มีรายการสำคัญจากมากไปหาน้อยแตกต่างกัน
 กล่าวคือ ครูโรงเรียนราษฎรชายรู้สึกว่ารังแกหรือข่มเหงเป็นอันดับที่ ๑ พுகจาส์ปน
 เป็นลำดับที่ ๒ สุนัขเป็นอันดับที่ ๓ ก้าวร้าวรุกรานเป็นอันดับที่ ๔ และอันดับที่ ๕
 ใดแก่การชกต่อย ส่วนครูโรงเรียนราษฎรหญิงนั้น อันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ใดแก่
 รังแกหรือข่มเหง พุกจาส์ปน การต่อสู้ อวดดีและสุนัข ความสำคัญ

๔) ปัญหาทางความประพฤติที่มีความสำคัญตามความรู้สึกของครูโรงเรียน
 ราษฎรชายกับครูโรงเรียนราษฎรหญิง ที่ไล่กันเท่ากันนั้น ใดแก่ รังแกหรือข่มเหง
 พุกจาส์ปน เป็นอันดับที่ ๒ และทะเลาะวิวาทเป็นอันดับที่ ๓ ส่วนอันดับที่ไล่เคียงกัน
 คือ ไม่มีการสนใจ ลักขะโมย หนีโรงเรียน ชักจูงทะเลาะคนอื่น อวดดี สุนัข และการ
 คดโกง

๕) ในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร ความรู้สึกของครูทั้งสอง
 โรงเรียนนี้แตกต่างกัน กล่าวคือ อันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ของครูโรงเรียนรัฐบาล ใดแก่
 การต่อสู้ สุนัข ทะเลาะวิวาท ก้าวร้าวรุกรานและรังแกหรือข่มเหง ความสำคัญ
 ส่วนโรงเรียนราษฎรนั้น อันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ใดแก่ รังแกหรือข่มเหง พุกจาส์ปน
 สุนัข อวดดี และก้าวร้าวรุกราน

๖) อันดับเท่ากันของความรู้สึกของครูในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียน
 ราษฎรไม่มี แต่อันดับที่ไล่เคียงกัน ใดแก่ ห้างานสะเทร่า ลักขะโมย หนีโรงเรียน
 อวดดี พุกสบกสาบาน ก้าวร้าวรุกราน สุนัข และการคดโกง ซึ่งมีรายการมากถึง
 ๔ ปัญหา

๓. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมชนิดใดควบคุมยากลำบาก
 มากน้อยเพียงใด ผลปรากฏดังนี้

๑) ครูโรงเรียนรัฐบาลชายกับครูโรงเรียนราษฎรหญิงรู้สึกยากลำบาก
 ในการควบคุมปัญหาแตกต่างกัน คือ ครูโรงเรียนรัฐบาลชายเห็นว่า ลำบากความยาก
 ลำบากในการควบคุมปัญหาที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ใดแก่ หนีโรงเรียน พุกสบก ลักขะโมย

ทะเลาะวิวาทและทุจจาตีปถน ส่วนครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง ให้ลำดับความยากลำบาก ในการควบคุมดูแล การคดโกง ไม่มีการสนใจ หนีโรงเรียน ลักขะโมยและทุกสมบตสาบาน เป็นที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ตามลำดับ

๒) ลำดับที่เท่ากันตามข้อ ๑ นั้น ไล่แก่ อันคัมที่ ๑๒ คือ การสูบบุหรี่ ส่วนอันคัมที่ไล่เคียงกัน ไล่แก่ ลักขะโมย ทุจจาตีปถน หนีโรงเรียน และการร้าวราน

๓) ครูโรงเรียนราษฎร์ชายกับครูโรงเรียนราษฎร์หญิงให้ลำดับความยากลำบากในการควบคุมรักษาแตกต่างกัน ทั้งนี้ ครูโรงเรียนราษฎร์ชายเห็นว่า ไม่มีการสนใจ การต่อสู้ ทะเลาะวิวาท ทุกสมบตสาบาน และสูบบุหรี่ เป็นอันคัมที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์หญิงให้ลำดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ แก่ การทุกปลก ทุกสมบตสาบาน หนีโรงเรียน อยู่ไม่สุข และสูบบุหรี่

๔) ความคิดเห็นของครูตามข้อ ๓ ที่ให้อันดับความยากลำบากในการควบคุมรักษาเท่ากัน คือ อันคัมที่ ๑๔ ไล่แก่ การสูบบุหรี่ ส่วนอันคัมที่ไล่เคียงกัน ไล่แก่ ทำงานสะเพร่า ทุจจาตีปถน อวดดี ทุกสมบตสาบาน และการคดโกง

๕) เมื่อพิจารณาเป็นส่วนรวมระหว่างครูโรงเรียนรัฐบาลกับครูโรงเรียนราษฎร์จะไ้ดังนี้ ครูโรงเรียนรัฐบาลทั้งชายและหญิงเห็นว่า ปัญหาต่อไปนี้มีความยากลำบากในการควบคุมตามลำดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ คือ หนีโรงเรียน ลักขะโมย ทุกปลก การคดโกงและไม่มีการสนใจ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งชายและหญิงเห็นว่า ทุกปลก ทุกสมบตสาบาน การต่อสู้ ไม่มีการสนใจ สูบบุหรี่ เป็นอันคัมที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ตามลำดับ

๖) อันคัมที่เท่ากันตามข้อ ๕ ไล่แก่ ทะเลาะวิวาทและรังแกหรือข่มเหง ซึ่งเป็นอันคัมที่ ๑๒ และ ๑๕ ส่วนอันคัมที่ไล่เคียงกันไล่แก่ ทำงานสะเพร่า ไม่มีการสนใจ ทุกปลก รั้งจ้งหระคนอื่น อวดดี และการร้าวราน

๔. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุด และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดปรากฏว่า

๑) ครูโรงเรียนรัฐบาลชายมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่ ไม่มีการสนใจ ที่โรงเรียน ทำงานสะเพร่า และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด ได้แก่ ทำงานสะเพร่า สุนัขเหวี่ยง พุกจาตีปณ

๒) ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่ ทำงานสะเพร่า ไม่มีการสนใจ ที่โรงเรียน และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด ได้แก่ ลักขะโมย การคดโกง ไม่มีการสนใจ และซุกปรก (ไม่มีการสนใจและซุกปรกใดจะแนบ คึกเป็นรอยละเหวกัน)

๓) ครูโรงเรียนรัฐบาลทั้งชายและหญิงมีความเห็นว่า ไม่มีการสนใจ ทำงานสะเพร่า ที่โรงเรียน เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด และทำงานสะเพร่า ลักขะโมย การคดโกง เป็นปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด

๔) ครูโรงเรียนราษฎร์ชายเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ ที่โรงเรียน ไม่มีการสนใจ สุนัขเหวี่ยง และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด ได้แก่ ทำงานสะเพร่า สุนัขเหวี่ยง ซุกปรก

๕) ครูโรงเรียนราษฎร์หญิงเห็นว่า ที่โรงเรียน ไม่มีการสนใจ ลักขะโมย เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด และ ซุกปรก ทำงานสะเพร่า ที่โรงเรียน เป็นปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด

๖) ครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งชายและหญิงมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่ ที่โรงเรียน ไม่มีการสนใจ ลักขะโมย และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด คือ ทำงานสะเพร่า ซุกปรก ที่โรงเรียน

๔. ผลที่ได้ตามข้อ ๔ เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้ตามข้อ ๒ และข้อ ๓ แล้ว ไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะคำตอบของครูตามข้อ ๒ และข้อ ๓ เป็นการตอบความสำคัญของรายการปัญหาแต่ละข้อ ๆ ไป มิใช่ นำเอาปัญหาทั้งหมดมาเปรียบเทียบกับ แล้วสรุปหาความยิ่งย่อนซึ่งกันและกัน และอีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะแบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจไม่กระจางแจ้งรัดคิพอ จึงทำให้ได้คำตอบไม่รัดกุม เป็นต้น

ขอเสนอแนะ

๑. การค้นคว้านี้ทำหน้าโรงเรียนมัธยมวิสามัญศึกษา ถ้าจะให้ครอบคลุมควรจะทำในโรงเรียนประเภทอื่นบ้าง เช่น โรงเรียนอาชีวศึกษา หรือโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นต้น เพราะในโรงเรียนดังกล่าวนี้นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเหมือนกัน

๒. ปัญหาทางพฤติกรรมที่ทดสอบครั้งนี้มีหลายรายการ ถ้าทำการสำรวจให้มกรายการขึ้น จะทำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความประหลาดของนักเรียนที่อื่น

๓. ครูที่ถูกสำรวจเป็นครูประจำชั้นมัธยมปลาย แต่ครูประจำชั้นระดับอื่น ๆ ก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนเหมือนกัน ดังนั้น ถ้ามีโอกาสก็ควรจะทำการสำรวจบ้างเช่นเดียวกัน.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

อุทัย ชุมสาย, ม.ล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน โรงพิมพ์กิ่งเพชร ๒๕๐๔

อุทัย ชุมสาย, ม.ล. สถิติศาสตร์และการวิจัย โรงพิมพ์กิ่งเพชร ๒๕๐๒

สถิตินิเทศ, สำนักงาน, สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ รายงานการสำรวจราย
การใช้จ่ายของครอบครัว ตอนที่ ๒ พุทธศักราช ๒๕๐๒ โรงพิมพ์สำนัก

พิมพ์เนชั่นกราฟิก ๒๕๐๒

Carr, Lowell Juilliard, Delinquency Control, Harper & Brothers,
New York, 1941.

Coladarci, Arthur P., editor, Educational Psychology, Dryden
Press, Inc., New York, 1955.

Eaton, Merrill T., D'amico, Louis A., and Phillips, Beeman N.,
"Problems in School" The Journal of Educational Psycho-
logy, 47:350-357, October, 1956.

Guilford, J.P., Fields of Psychology, D. Van Nostrand Company,
Inc., New York, 1955.

Peatmen, John Gray, Descriptive and Sampling Statistics,
Harper & Brothers Publishers, New York, 1947.

การตรวจ

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามปัญหาทางความประพฤติของนักเรียนคำอธิบาย

๑. แบบสอบถามนี้มีข้อความอยู่ ๕ ตอน ต้องการให้ท่านตอบทุกตอน อย่าได้เว้นว่างไว้ (ตอนที่ ๑ - ๓ - ๔ - ๕) ให้ตอบโดยเติมคำในช่องว่าง ตอนที่ ๒ ให้ตอบโดยกาเครื่องหมายรอบทิศทาง () ลงในช่องแสดงความมากน้อยให้ตรงกับความรู้สึกของท่านที่ตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบัน ถ้าท่านคาดคิด ต้องการจะเปลี่ยนไปกาทิศทางอื่น ก็ให้ขีดฆ่าออกแล้วกาใหม่ให้ตรงกับช่องที่ต้องการใหม่ได้

๒. ปัญหาทางความประพฤติของนักเรียนมีมากมายหลายชนิด แต่ในที่นี้ต้องการทราบเพียง ๑๗ หัวข้อเท่าที่ปรากฏในแบบสอบถามนี้เท่านั้น

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน

โรงเรียน.....ชั้นที่สอน.....
 จำนวนนักเรียนภายในชั้น.....คน อายุ.....ปี เพศ.....
 คุณวุฒิ..... ทำการสอนมาแล้ว.....ปี สอนเฉพาะในโรงเรียนนี้
 มา.....ปี สถานะทางครอบครัว (เป็นโสด, แต่งงาน, หม้าย, หรือหย่า)
 (ถ้าแต่งงานแล้วมีบุตรหรือไม่).....

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับปัญหา

(๑) ความคิดเห็นต่อการเกิดของปัญหา (โปรดกาเครื่องหมายให้ตรงช่อง)

เลขที่	รายการปัญหา	บ่อยมาก	บ่อย ๆ	ไม่บ่อย	นานๆเกิด	ไม่มีเลย
๑	ทำงานสะเพร่า					
๒	ไม่มีการสนใจ					
๓	พูดปด					
๔	ลักขโมย					

เลขที่	รายการปัญหา	บ่อยมาก	บ่อย ๆ	ไม่บ่อย	นาน ๆ เกิด	ไม่มีเลย
๕	ทุกข์จากสภาพ					
๖	ที่โรงเรียน					
๗	อยู่ไม่สุข					
๘	ขัดแย้งกับคนอื่น					
๙	อวกาศ					
๑๐	ทุกข์กระชั้นกระหนา					
๑๑	ทุกข์ตามสถานที่					
๑๒	ทะเลาะวิวาท					
๑๓	การว้าวุ่น					
๑๔	สุขุม					
๑๕	รังแกหรือข่มเหง					
๑๖	การต่อสู้					
๑๗	การโกง					

(๒) ความรู้สึกสำคัญต่อปัญหา (โปรดกาเครื่องหมายให้ตรงช่อง)

เลขที่	รายการปัญหา	สำคัญมาก ที่สุด	สำคัญมาก	ปานกลาง	ไม่สำคัญ	ไม่สำคัญเลย
๑	ทำงานสะอาด					
๒	ไม่มีการสนใจ					
๓	สุขภาพ					
๔	ลักษณะไม้ม					
๕	ทุกข์จากสภาพ					
๖	ที่โรงเรียน					
๗	อยู่ไม่สุข					

เลขที่	รายการปัญหา	สำคัญมาก ที่สุด	สำคัญมาก	ปานกลาง	ไม่สำคัญ	ไม่สำคัญเลย
๘	ชักจูงหะคนอื่น					
๙	อวกคิ					
๑๐	พูดกระต๊อกระชาบ					
๑๑	พูดสนมสนามาน					
๑๒	ทะเลาะวิวาท					
๑๓	ถวรวาวรุกราน					
๑๔	สุมบหรี					
๑๕	รังแกหรือข่มเหง					
๑๖	การต่อสู้					
๑๗	การคบโกง					

(๓) ความยากลำบากในการควบคุมปัญหา (โปรดกาเครื่องหมายในช่องของ)

เลขที่	รายการปัญหา	ควบคุมยาก มาก	ควบคุมยาก	ปานกลาง	ไม่สู้ยาก	ไม่ยากเลย
๑	ทำงานสะอาด					
๒	ไม่มีการสนใจ					
๓	พูดปลก					
๔	ลักษณะโมย					
๕	พูดจาฉับคม					
๖	หนีโรงเรียน					
๗	อยู่ไม่สุข					
๘	ชักจูงหะคนอื่น					
๙	อวกคิ					
๑๐	พูดกระต๊อกระชาบ					

เลขที่	รายการปัญหา	ความรุนแรงมาก	ความรุนแรงปานกลาง	ไม่รุนแรง	ไม่รุนแรงเลย
๑๑	ทะเลาะวิวาท				
๑๒	ถูกสมณสถาน				
๑๓	การวิวาท				
๑๔	ถูกข่มขืน				
๑๕	รังแกหรือข่มเหง				
๑๖	การต่อสู้				
๑๗	การกลั่นแกล้ง				

ตอนที่ ๓ การลำดับปัญหาที่สำคัญที่สุด

จากรายการปัญหาทางความประพฤติทั้ง ๑๗ หัวข้อนั้น ให้ท่านบอกปัญหาสำคัญที่สุดมาเพียง ๓ ปัญหา

- (๑)
- (๒)
- (๓)

ตอนที่ ๔ การลำดับปัญหาที่ความรุนแรงที่สุด

จากรายการปัญหาทางความประพฤติทั้ง ๑๗ หัวข้อนั้น ให้ท่านบอกปัญหาที่ความรุนแรงที่สุดมาเพียง ๓ ปัญหา

- (๑)
- (๒)
- (๓)

ตอนที่ ๕ รายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียน

- (๑) ที่ตั้งของโรงเรียน ถนน.....
- ตำบล.....

อำเภอ.....

จังหวัด.....

(๒) ลักษณะอาคารของโรงเรียน เป็นตึก.....หลัง

เป็นไม้.....หลัง

เป็นไม้ปนตึก.....หลัง

รวมทั้งสิ้น.....หลัง

(๓) จำนวนห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษา รวมทั้งสิ้น.....ห้องเรียน

(๔) เครื่องอุปโภคอื่น ๆ (ให้ตอบว่า มี หรือ ไม่มี)

ห้องสมุด.....

สนามกีฬา.....

ห้องรับประทานอาหาร.....

ห้องวิทยาศาสตร์.....

ห้องศิลปต่าง ๆ

อื่น ๆ

.....

.....

.....

ประวัติ ของผู้เขียน

ประวัติย่อของผู้เขียน

ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์ เกิดที่อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมบริบูรณ์จากโรงเรียนประจำจังหวัดพิษณุโลก "พิษณุโลกพิทยาคม" เมื่อปี ๒๔๔๐ และได้รับประกาศนียบัตรประโยคครูประถมสามัญจากโรงเรียนฝึกหัดครูประถมพระนคร เมื่อปี ๒๔๔๔ ต่อมาได้ออกรับราชการเป็นครูโรงเรียนประจำจังหวัดพิษณุโลก อยู่ได้ประมาณ ๓ ปีเศษ จึงย้ายไปรับราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๔๔ ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์ ถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหารในกองประจำการ และเมื่อพ้นจากราชการทหารแล้ว ได้เป็นครูสอนในโรงเรียนราษฎรที่จังหวัดพระนครและจังหวัดชลบุรีหลายแห่ง ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์ ได้รับปริญญาธรรมศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี ๒๔๔๒ และประกอบอาชีพเป็นทนายความระหว่างปี ๒๔๔๒ - ๒๔๔๕ ต่อมาได้เข้ารับการศึกษาวิชาสังคมสงเคราะห์จากสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ เมื่อปี ๒๔๔๖ แล้วเข้ารับราชการเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตร สังกัดกรมแพทย์ทหารบก ในปี ๒๔๔๗

ปัจจุบันนี้ ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์ รับราชการเป็นหัวหน้าแผนกสังคมสงเคราะห์ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ร้อยโท เสงี่ยม อินภิรมย์ เป็นสมาชิกของเนติบัณฑิตสภา และสมาชิกของสมาคมนักสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย นอกจากหน้าที่ราชการประจำแล้วยังเป็นครูสอนวิชากฎหมายทหารและวิชาสังคมสงเคราะห์ในโรงเรียนเสนาธิการ กรมแพทย์ทหารบก อีกด้วย.